

การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน

The Variation of Voiceless Aspirated Initial Plosives among Phatthalung
Dialect Speakers of Different Age Groups

สุจิน แก้วกลม

Sujin Kaewklom

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (สาธภาษา)

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Master of Arts Thesis in Thai (Language)

Prince of Songkla University

2539

A


เลขหมู่	PLA195.P34 872 2539	๒.๒
Bib Key	11๗ 58๑	

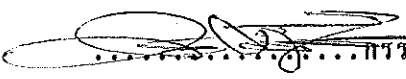
ชื่อวิทยานิพนธ์ การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน

ผู้เขียน นางสาวสุจิน แก้วกลม

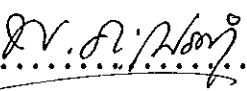
สาขาวิชา ภาษาไทย (สาขภาษา)

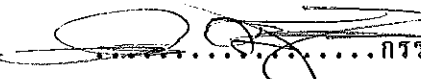
คณะกรรมการที่ปรึกษา


.....ประธานกรรมการ
(ดร. พุทชชาติ โปธิบาล)

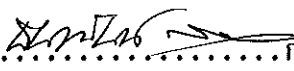

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรรยา ตันสูงเนิน)

คณะกรรมการสอบ

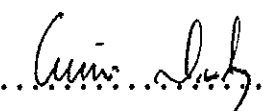

.....ประธานกรรมการ
(ดร. พุทชชาติ โปธิบาล)


.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรรยา ตันสูงเนิน)


.....กรรมการ
(อาจารย์ชัยเลิศ กิจประเสริฐ)


.....กรรมการ
(ดร. ธนาไม้มณี ตรงดี)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยมีมติเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย


.....
(ดร. ไพรัตน์ สงวณไพร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อวิทยานิพนธ์ การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
 ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน
 ผู้เขียน นางสาวสุจิน แก้วกลม
 สาขาวิชา ภาษาไทย (สาขาสัทศาสตร์)
 ปีการศึกษา 2539

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
 ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียง
 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมอย่างไร และการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง
 พยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม /ph, th, ch, kh/ ในภาษาถิ่นพัทลุง มีความสัมพันธ์กับ
 ตัวแปรอายุหรือไม่ โดยกำหนดศึกษาตัวแปรอายุ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก (อายุ 15-25 ปี)
 กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 55 ปีขึ้นไป) จำนวนประชากรตัวอย่าง
 ทั้งสิ้น 87 คน และดำเนินการวิจัยด้วยการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยใช้คำเพื่อทดสอบการ
 ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมจำนวน 40 คำ

ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
 ไม่ก้องมีลม เป็น 2 ลักษณะคือ แบบเสียงระเบิดมีลม [ph, th, ch, kh] และแบบเสียง
 ระเบิดไม่มีลม [p, t, c, k] และอายุมีความสัมพันธ์กับการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียง
 พยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง กล่าวคือ ประชากรกลุ่มเด็กจะออกเสียง
 เป็นเสียงมีลม [ph, th, ch, kh] มากกว่าเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] และในทางกลับกัน
 ประชากรกลุ่มคนชราและกลุ่มผู้ใหญ่จะออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่า
 เสียงมีลม [ph, th, ch, kh] ผลของการศึกษานี้แสดงให้เห็นแนวโน้มว่าภาษาถิ่นพัทลุง
 กำลังมีการเปลี่ยนแปลง

Thesis Title: The Variation of Voiceless Aspirated
 Initial Plosives among Phatthalung
 Dialect Speakers of Different Age Groups

Author Miss Sujin Keawklom

Major Program Thai (Language)

Academic Year 1996

Abstract

This research is intended to investigate how voiceless, aspirated initial plosives / ph, th, ch, kh / are realized in the speech of Phatthalung dialect speakers, and whether the variation of this series of phonemes correlated with age of the speakers. Included in this study are three age groups: youth (15-25 years of age), adult (35-45 years of age), and senior adult (55 years old or more). The fieldwork is carried out by the researcher, using 40 test words to elicit the data from 87 selected informants.

It is found that in the speech of Phatthalung dialect speakers, voiceless aspirated initial plosives /ph, th, ch, kh/ are realized as voiceless aspirated plosives [ph, th, ch, kh] or voiceless unaspirated plosives [p, t, c, k], respectively. Age is found to correlate significantly with the variation in this series of phonemes; that is, among young speakers, the aspirated series is more frequently found than its unaspirated counterpart. Conversely, among adult and senior adult speakers, the unaspirated series is more frequently found than its aspirated counterpart. This research points to the fact that the Phattalung dialect is undergoing sound changes.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. พุทธชาติ โปธิบาล และผู้ช่วยศาสตราจารย์จรูญ ตันสูงเนิน คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำรวมทั้งข้อคิดต่าง ๆ ตลอดจนตรวจแก้ไขเนื้อหาและข้อบกพร่องจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ชัยเลิศ กิจประเสริฐ และอาจารย์ ดร. ธนวัฒน์ ตรงดี ที่กรุณาให้คำแนะนำและข้อคิดหลายประการในการสอบวิทยานิพนธ์ ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคุณอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทุกท่าน ที่ได้สั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ ดร. ดวงมณี จิตรจำนงค์ ที่มีส่วนทำให้ผู้วิจัยเกิดความรัก มั่นใจในการใช้ภาษา และเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติหน้าที่

ขอขอบพระคุณเพื่อน ๆ นักศึกษานักศึกษิตวิทยาลัย วิทยาเขตปัตตานี เพื่อนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้อง ผู้บริหารและเพื่อนร่วมงานโรงเรียนแห่งพรหมครวิทยา ที่ได้ให้ความช่วยเหลือด้วยดีมาตลอด

ขอขอบพระคุณ คุณชาญชัย ชื่นพระแสง คุณณัฐวุฒิ หงส์จันทร์เสถียร คุณธีระพล บุญสุข ที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนเป็นอย่างมากมาตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อล้อม คุณแม่รุ่ง และขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัวที่ได้ให้กำลังใจ และเสียสละหลายสิ่งหลายอย่างจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้

ความดีอันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบแด่คุณพ่อและคุณแม่ผู้มีพระคุณเหนือสิ่งอื่นใด

สุจิน แก้วกลม

สารบัญ

	หน้า
✓ บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
รายการตาราง.....	(10)
รายการภาพประกอบ.....	(12)
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
✓ วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	15
สมมติฐานในการวิจัย.....	16
ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย.....	16
ขอบเขตของการวิจัย.....	16
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	18
2 X วิธีดำเนินการวิจัย.....	19
ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
การคัดเลือกประชากร.....	19
การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล.....	21
การคัดเลือกรายการค่า.....	24
แบบสอบถาม.....	28
วิธีการเก็บข้อมูล.....	29

การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
3. ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง.....	31
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	31
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	36
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานปุ่มเหงือก /th/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	41
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	46
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	51
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	59
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	59

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	61
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	63
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	65
4 ความสัมพันธ์ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาดัตช์ กับตัวแปรอายุ.....	69
ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ กับตัวแปรอายุ.....	69
ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ กับตัวแปรอายุ.....	71
ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ กับตัวแปรอายุ.....	73
ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาดัตช์ กับตัวแปรอายุ.....	75

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	78
สรุปผลการวิจัย.....	78
อภิปรายผลการวิจัย.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	84
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก. รายการคำพยางค์เดี่ยวที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ph, th, ch, kh/ ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525.....	88
ภาคผนวก ข. แบบสอบถาม.....	96
ประวัติผู้เขียน.....	100

รายการตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนจุดเก็บข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	22
2 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	32
3 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	37
4 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	42
5 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	47
6 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	52
7 ปริมาณและร้อยละของรูปแบบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลมทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง.....	57
8 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง ในค่าที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	60
9 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุง ในค่าที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน.....	62

ตาราง

หน้า

10	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเปลี่ยนต่างกัน.....	64
11	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเปลี่ยนต่างกัน.....	66
12	ปริมาณและลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเปลี่ยนต่างกัน....	67
13	ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ...	70
14	ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ....	72
15	ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ....	74
16	ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ...	76

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงวิวัฒนาการของภาษาฮ้อยในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ สายนครศรีธรรมราช.....	10
2 วิธีการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลบนแผนที่.....	21
3 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ph/.....	25
4 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /th/.....	26
5 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ch/.....	27
6 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /kh/.....	28
7 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	35
8 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล	40
9 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	45
10 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	50
11 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด ไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล.....	55

๕)

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้วิจัยซึ่งเป็นคนพืทลุงโดยกำเนิดและใช้ภาษาถิ่นพืทลุงเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ได้สังเกตเห็นว่า คนพืทลุงออกเสียงพยัญชนะต้นของคำบางคำแตกต่างจากภาษาอื่นของภาษาไทยถิ่นใต้ และต่างจากการออกเสียงในภาษาไทยมาตรฐาน ลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของคนพืทลุงก็คือ การที่คนพืทลุงมักออกเสียงพยัญชนะต้นของคำบางคำเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม ในขณะที่พยัญชนะต้นเหล่านี้มีการออกเสียงในภาษาไทยถิ่นใต้น้อยและภาษาไทยมาตรฐานเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม เช่น

	ภาษาไทยถิ่นพืทลุง ¹	ภาษาไทยถิ่นใต้น ²	ภาษาไทยมาตรฐาน
"พื"	[pi: ⁵]	[phi: ⁵]	[phi: ³]
"พัต"	[pat ⁴]	[phat ⁷]	[phat ⁴]
"ทื"	[ti: ⁵]	[thi: ⁵]	[thi: ³]
"ทอง"	[tɔ: ⁵]	[thɔ: ⁵]	[thɔ: ¹]
"ชูป"	[cup ⁴]	[chup ⁷]	[chup ⁴]
"เช็ด"	[cet ⁴]	[chet ⁷]	[chet ⁴]
"คัต"	[kat ⁴]	[khat ⁷]	[khat ⁴]
"ทบ"	[kop ¹]	[khop ¹]	[khop ²]

¹ ผู้วิจัยศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาถิ่นพืทลุง ของจระพันธ์ แก้วชนะ (2531)
² ผู้วิจัยศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ ตามภาษาไทยถิ่นใต้อาสนครศรีธรรมราช ของ บรรานัน (1965 : 65-69)

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตว่า ผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงในพื้นที่ต่างกันมีการออกเสียงแตกต่างกัน คือ บางพื้นที่มีผู้ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของคำดังกล่าวเป็นเสียง [ph, th, ch, kh] แต่บางพื้นที่มีผู้ออกเสียงเป็นเสียง [p, t, c, k] ผู้วิจัยจึงได้ทดลองศึกษาการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวและเสนอผลการศึกษาเรื่อง "ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม ในภาษาไทยถิ่นพัตลุง" (สุจิน แก้วกลม, 2538 : 34-47) ผลการศึกษาปรากฏว่าสันนิษฐานสิ่งที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตดังกล่าวไว้ข้างต้น กล่าวคือ ผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงบางพื้นที่ออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเสียงระเบิดไม้ก้องมีลม [ph, th, ch, kh] แต่บางพื้นที่ออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเสียงระเบิดไม้ก้องไม่มีลม [p, t, c, k]

นอกจากผลการศึกษาข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยมีข้อสงสัยอีกประการหนึ่งคือ คนที่มีอายุต่างกันอาจจะออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ทดลองศึกษาความสัมพันธ์ของการออกเสียงของคนที่มีอายุต่างกัน และได้เสนอผลการศึกษาเป็นรายงานประกอบการศึกษารายวิชาการศึกษาผลงานภาษาสาส์ตภาษาไทย (Readings in Tai Linguistics) เรื่อง "ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงที่มีอายุต่างกัน" (สุจิน แก้วกลม, มปป. : เอกสารประกอบการศึกษารายวิชา การศึกษาผลงานภาษาสาส์ตภาษาไทย) ผลการศึกษาปรากฏว่า คนที่มีอายุต่างกันออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม ในภาษาดั้นพัตลุงแตกต่างกัน คือ คนที่มีอายุน้อย (กลุ่มเด็ก) จะออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเสียงระเบิดไม้ก้องมีลมมากกว่าเสียงระเบิดไม้ก้องไม่มีลม ในขณะที่คนที่มีอายุมาก (กลุ่มผู้ใหญ่-กลุ่มคนชรา) จะออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็นเสียงระเบิดไม้ก้องไม่มีลมมากกว่าเสียงระเบิดไม้ก้องมีลม

ถึงแม้ว่า ผลการศึกษาในการศึกษาทั้ง 2 เรื่องดังกล่าวข้างต้นจะทำให้ผู้วิจัยได้คำตอบเกี่ยวกับลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม ในภาษาดั้นพัตลุงและความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการออกเสียงกับวัยของผู้พูด แต่การทดลองศึกษาทั้ง 2 ครั้งใช้ประชากรที่ศึกษานับว่าไม่มาก และพื้นที่ดำเนินการศึกษาซึ่งไม่ครอบคลุมพื้นที่ของจังหวัดพัตลุง (ทดลองศึกษาเฉพาะในเขตอำเภอเมืองพัตลุง) ผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงที่มีวัยต่างกัน ให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งจังหวัดพัตลุง เพื่อให้เห็นลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว ของผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงอย่างชัดเจน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการแปรของภาษาตามระดับอายุ

การศึกษาภาษาไทยและภาษาตระกูลไท ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาตามตัวแปรอายุ มีทั้งการศึกษากการใช้เสียงและคำศัพท์ แต่ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเรื่องเสียง เอกสารที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ เพ็ญพร ดันวัฒนานนท์ (2525 ; บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นกักสิทธิ์ ในภาษาถิ่นเชียงใหม่กับตัวแปรทางสังคมบางประการ" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษากการออกเสียงพยัญชนะกักสิทธิ์ /p, t, c, k/ ที่ใช้พูดกันในชุมชน 2 ชุมชน คือ ชุมชนเมืองและชุมชนชนบท ในจังหวัดเชียงใหม่ ว่ามีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร และการเปลี่ยนแปลงนี้จะมีสหสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม ได้แก่ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอกหรือไม่ สมมติฐานในการวิจัย คือ เสียงพยัญชนะกักสิทธิ์ /p, t, c, k/ ในภาษาไทยเชียงใหม่ซึ่งพัฒนามาจากเสียงพยัญชนะโฆชะ *b, *d, *j, *g ในภาษาไทยดั้งเดิมกำลังเปลี่ยนแปลง และปัจจัยทางสังคมที่นำมาศึกษา คือ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอก

ผลการศึกษาพบว่า เสียงพยัญชนะต้นกักสิทธิ์ /p, t, c, k/ ในภาษาไทยเชียงใหม่ที่พัฒนามาจากเสียงพยัญชนะต้นโฆชะ *p, *t, *c, *k ในภาษาไทยดั้งเดิมไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนเสียงพยัญชนะต้นกักสิทธิ์ /p, t, c, k/ ที่พัฒนามาจากเสียงพยัญชนะต้นโฆชะ *b, *d, *j, *g ในภาษาไทยดั้งเดิมกำลังมีการเปลี่ยนแปลง โดยมีการออกเสียงเป็นเสียงกักสิทธิ์ [ph, th, ch, kh] เพิ่มขึ้น อัตราการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นเหล่านี้แตกต่างกันไป เสียง /t/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงมากที่สุด และเสียง /c/ มีอัตราการเปลี่ยนแปลงน้อยที่สุด

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าวกับตัวแปรทางสังคมทั้ง 4 ตัวแปร พบว่า นอกจากเพศแล้วยังมีตัวแปรอื่น คือ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย และอิทธิพลภายนอกมีสหสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางภาษากล่าวคือ เด็ก (อายุ 15-17 ปี) จะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนแก่ (อายุ 45 ปีขึ้นไป) คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองจะมี

การเปลี่ยนแปลงมากกว่าที่อาศัยอยู่ในชนบท คนที่ได้รับอิทธิพลภายนอกมากจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าคนที่ได้รับอิทธิพลจากภายนอกน้อยหรือไม่ได้รับเลย

วิธีนี้ เส้นีศรีสันต์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงในภาษาลาวพวนมาบปลาเค้าของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาเกี่ยวกับเสียงและระบบเสียงของภาษาลาวพวน ซึ่งพูดที่มาบปลาเค้าหมู่ที่ 1, 2, 3, 4 ตำบลมาบปลาเค้า อำเภอท่าซาง จังหวัดเพชรบุรี โดยเน้นเรื่องความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะและสระ ในการพูดภาษาลาวพวนของผู้พูดต่างอายุกัน สมมติฐานในการวิจัย คือ คนลาวพวนที่มาบปลาเค้าที่มีอายุต่างกันพูดสำเนียงต่างกัน วิธีนี้ดำเนินการวิจัยโดยแบ่งประชากรออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 อายุ 60 ปีขึ้นไป กลุ่มที่ 2 อายุ 45-59 ปี กลุ่มที่ 3 อายุ 30-45 ปี กลุ่มที่ 4 อายุ 15-29 ปี ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาที่คัดเลือกจากผู้บอกภาษา 4 กลุ่มอายุ รวมทั้งสิ้น 31 คน เป็นผู้บอกภาษาเพศหญิง 16 คน เพศชาย 15 คน ผลการศึกษาพบว่า ระบบภาษาลาวพวนที่พูดโดยคนต่างอายุกัน มีระบบเสียงเหมือนกัน โดยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระ 18 หน่วยเสียง แต่มีสีลักษณะของเสียงบางเสียงต่างกัน ซึ่งเสียงเหล่านี้อยู่ในระยะแปรเปลี่ยนโดยอิทธิพลของภาษารอบข้าง คือ ภาษาไทยเพชรบุรี และภาษาไทยกรุงเทพฯ เมื่อเปรียบเทียบการออกเสียงวรรณยุกต์ พยัญชนะ และสระของผู้พูดภาษาลาวพวน 4 กลุ่มอายุ พบว่า เสียงวรรณยุกต์ในช่อง DS 123 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยเพชรบุรี และเสียงวรรณยุกต์ในช่อง DS 4 มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ใหม่ในภาษาลาวพวน 3 เสียง นอกจากนี้ในกลุ่มผู้บอกภาษาอายุ 30-45 ปี ยังมีการรวมเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายเสียงยาว (DL) กับพยางค์ตายเสียงสั้น (DS) ในแถว 123 เสียงพยัญชนะและสระบางเสียงในภาษาลาวพวนมาบปลาเค้ามีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปเป็นแบบภาษาไทยกรุงเทพฯ และไทยเพชรบุรีเช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ ความแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นกับการออกเสียงพยัญชนะและสระในคำบางคำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพยัญชนะต้นของคำเหล่านี้เป็น h-, p-, s-, kw- ส่วนเสียงสระมีความแปรเปลี่ยนระหว่าง [e:u] กับ [iau] และ [e:u] กับ [e:u] วิธีนี้สรุปว่าในอนาคตอันใกล้ ภาษาลาวพวนมาบปลาเค้าจะเปลี่ยนไปอย่างมากมาย ภาษาพูดของคนทั้ง 4 กลุ่มอายุ จะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเพราะได้รับอิทธิพล

จากภาษารอบข้าง คือ ภาษาไทยกรุงเทพฯ และไทยเพชรบุรี โดยที่ภาษาของคนรุ่นใหม่
จะเปลี่ยนเร็วกว่าภาษาของคนรุ่นเก่า

อรุณี อรุณเรือง (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "การแปรของวรรณยุกต์โท
ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับอายุผู้พูด" โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่าวรรณยุกต์โทของผู้พูด
ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีการแปรตามอายุของผู้พูดและวัจนลีลาหรือไม่ และถ้ามี ลักษณะการแปร
จะเป็นอย่างไร สมมติฐานในการวิจัยคือ วรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีการแปรไป
ตามระดับอายุของผู้พูด 3 ระดับอายุ คือ กลุ่มอายุ 55-60 ปี จะใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก
กลุ่มอายุ 35-40 ปี จะใช้รูปแปรวรรณยุกต์โท สูง-ตก และกลุ่มอายุ 15-20 ปี จะใช้รูปแปร
วรรณยุกต์โท กลาง-ขึ้น-กลาง และการใช้วรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ มีการแปรไป
ตามวัจนลีลาแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ในการศึกษาเรื่องนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูล
จากกลุ่มตัวอย่างอาจารย์ในคณะอักษรศาสตร์และครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับอายุ
55-60 ปี และอายุ 35-40 ปี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนศึกษานารี
อายุ 15-20 ปี รวมทั้งสิ้นจำนวน 30 คน โดยการสัมภาษณ์ผู้พูดซึ่งจัดว่าเป็นลีลาที่ไม่เป็น
ทางการ และการอ่านบทความซึ่งจัดว่าเป็นลีลาที่เป็นทางการ ผลการศึกษาพบว่า มีรูปแปร
วรรณยุกต์โท 5 รูปแปร ได้แก่ รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก, สูง-ตก, กลาง-ขึ้น-กลาง,
กลาง-ขึ้น-ตก, และกลางระดับ-ตกข้างท้าย การใช้รูปแปรทั้ง 5 รูปเหล่านี้ต่างกันตามอายุ
ของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 โดยในกลุ่มอายุ 55-60 ปี ใช้
รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ตก มากที่สุด ส่วนในกลุ่มอายุ 35-40 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์
กลาง-ตก มากที่สุดเหมือนกัน แต่ได้ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ สูง-ตก มากจนสังเกตเห็นได้ชัด
ในขณะที่กลุ่มอายุ 15-20 ปี ใช้รูปแปรวรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น-กลาง ซึ่งเป็นรูปแปรแบบใหม่
มากที่สุด ส่วนการแปรตามวัจนลีลาในกลุ่มผู้ใหญ่ทั้ง 2 กลุ่ม มีการใช้รูปแปรวรรณยุกต์เหมือน
และแตกต่างจากกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ คือ ทุกกลุ่มอายุมีการใช้รูปแปร กลาง-ตก ในอัตราที่สูงขึ้น
เมื่อมีความเป็นทางการเพิ่มขึ้น และมีการใช้รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง ในอัตราที่สูงขึ้นเมื่อ
มีความเป็นทางการลดลง แต่กลุ่มผู้ใหญ่ทั้ง 2 กลุ่ม ใช้รูปแปร กลาง-ตก มากกว่ากลุ่มเด็ก
รุ่นใหม่ และกลุ่มเด็กรุ่นใหม่ ใช้รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลาง มากกว่าผู้ใหญ่ ผลการศึกษาแสดง
ให้เห็นว่า การที่กลุ่มผู้ใหญ่ใช้รูปแปรวรรณยุกต์โทแตกต่างไปจากกลุ่มเด็กรุ่นใหม่อย่างเห็นได้ชัด
ทำให้คนกลุ่มผู้ใหญ่สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของรูปแปรวรรณยุกต์โทของเด็กรุ่นใหม่ได้

อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามในปัจจุบัน รูปแปร กลาง-ตก ยังคงเป็นรูปแปรที่ใช้มากที่สุด แต่ในอนาคตคาดว่า เสียงวรรณยุกต์แบบเด็กรุ่นใหม่ คือ รูปแปร กลาง-ขึ้น-กลางอาจเป็นที่นิยมใช้มากที่สุด ในภาษาไทยกรุงเทพฯ

พรหมรส มารีประสิทธิ์ (2534 : บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่อง "การแปรของเขต

ปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุของผู้พูด :

การศึกษาคำศัพท์" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์

ภาษาไทยถิ่นใต้และหาการแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและ

ภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้พูดกลุ่มอายุ 10-20 ปี กลุ่มอายุ 35-45 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

โดยมีสมมติฐานว่า การใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้มีแนวโน้มที่จะลดลง และเขตปรับเปลี่ยน

ภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลางและภาษาไทยถิ่นใต้จะมี 3 เขต เรียงตามลำดับจากเขต

ปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากที่สุดจนถึงกลุ่มที่มีอายุน้อยที่สุดจากเหนือลงใต้ พื้นที่ศึกษา

อยู่ระหว่างอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร ซึ่งผู้วิจัย

ดำเนินการศึกษาโดยแบ่งพื้นที่ออกเป็นพื้นที่ย่อย 15 พื้นที่ตามแนวถนน แต่ละพื้นที่เลือกหมู่บ้าน

1 หมู่บ้าน เป็นจุดเก็บข้อมูล รวมจุดเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 15 จุด และใช้ผู้บอกภาษา 3 กลุ่มอายุ

กลุ่มอายุละ 10 คน รวมผู้บอกภาษาทั้งหมด 450 คน การเก็บข้อมูล ใช้วิธีการเก็บข้อมูล

ภาคสนาม โดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยหน่วยอรรถจำนวน 16 หน่วยอรรถ แต่ละ

หน่วยอรรถผ่านการทดสอบว่าแทนด้วยคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพียง 1 ศัพท์ และแทนด้วย

ภาษาไทยถิ่นใต้เพียง 1 ศัพท์ ผลการศึกษาพบว่า ในอนาคตจะมีกลุ่มผู้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้

ลดลง และมีกลุ่มผู้ใช้คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นกลางเพิ่มมากขึ้นในบริเวณที่ศึกษา โดยแต่ละหน่วยอรรถ

มีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงสูงค่าต่างกัน ส่วนการหาเขตปรับเปลี่ยนภาษาพบว่า เขต

ปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุมากกว่าอยู่เหนือเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มที่มีอายุน้อยกว่า

ดังสมมติฐาน โดยเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป อยู่ที่บ้านละหาน

ตำบลบางสะพาน อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเขตปรับเปลี่ยนภาษา

ของกลุ่มอายุ 35-45 ปี อยู่ที่บริเวณเนินแดงมาที่บ้านห้วยสัก ตำบลทรายทอง อำเภอบางสะพานน้อย

จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ส่วนเขตปรับเปลี่ยนภาษาของกลุ่มอายุ 10-20 ปี อยู่เลยลงไปทางภาคใต้

ในจังหวัดชุมพร คือ อยู่ที่บ้านนา ตำบลบ้านนา อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นพัทลุง

จระพันธ์ แก้วชนะ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุง" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะของภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุง เปรียบเทียบกับภาษาไทยกรุงเทพฯ ในด้านระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และความหมายของคำบางคำที่น่าสนใจ สมมติฐานในการศึกษา มี 3 ประการคือ ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุงมีลักษณะบางประการที่เป็นลักษณะเฉพาะถิ่นทั้งในเรื่องของระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ และความหมายของคำบางคำภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุง มีทั้งลักษณะร่วมและลักษณะที่แตกต่างจากภาษาไทยกรุงเทพฯ และภาษาไทยถิ่นใต้ถิ่นอื่น ที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุงอาจได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอื่น ๆ บ้าง ผู้วิจัยศึกษาโดยเลือกแหล่งข้อมูลจากพื้นที่จังหวัดพัทลุง 4 เขต คือ เขตพัทลุง 1 ได้แก่ อำเภอควนขนุน และกิ่งอำเภอศรีบรรพต เขตพัทลุง 2 ได้แก่ อำเภอเมืองพัทลุงและอำเภอกงหรา เขตพัทลุง 3 ได้แก่ อำเภอเขาชัยสนและกิ่งอำเภอตะโหมด เขตพัทลุง 4 ได้แก่ อำเภอปากพะยูน และกิ่งอำเภอป่าบอน ในแต่ละเขตให้ผู้บอกภาษาที่คัดเลือกอย่างมีหลักเกณฑ์เขตละ 3 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย รายการคำสำหรับศึกษาระบบเสียง โครงสร้างของคำ ความหมายของคำ และรายการข้อมูลสำหรับตรวจสอบระบบไวยากรณ์ ส่วนการเก็บข้อมูลผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาคด้วยตนเอง และนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาเกี่ยวกับระบบเสียงของภาษาไทยถิ่นที่ใช้ในจังหวัดพัทลุง¹ สรุปได้ดังนี้

1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาถิ่นพัทลุงทั้ง 4 เขต มี 7 หน่วยเสียง คือ

1.1) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /1/ มี 2 เสียงย่อย คือ

1.1.1) เสียง สูง-สั้น-ตก [453] เช่นคำว่า "ชา" "kha:¹"

1.1.2) เสียง สูง-สั้น [45] เช่นคำว่า "กัต" "khat¹"

¹ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดระบบเสียงของภาษาถิ่นที่ใช้ในจังหวัดพัทลุง ของจระพันธ์ แก้วชนะ เนื่องจาก จระพันธ์ ได้ศึกษาเรื่องระบบเสียงในภาษาถิ่นพัทลุงไว้อย่างละเอียด และงานวิจัยชิ้นนี้จะใช้สัญลักษณ์แทนเสียงตามที่ปรากฏในงานของ จระพันธ์

- 1.2) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ 2 มี 2 เสียงย่อย คือ
- 1.2.2) เสียง สูง-ระดับ [44] เช่นคำว่า "ถ้า" "[kha:²]"
- 1.2.2) เสียง สูง-ระดับ (ตกตอนท้าย) [443]
เช่นคำว่า "ขาด" "kha:t²"
- 1.3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /3/ มี 2 เสียงย่อย คือ
- 1.3.1) เสียง กลาง-ชั้น-ตก [343] เช่นคำว่า "ปี" "pi:³"
- 1.3.2) เสียง กลาง-ชั้น [34] เช่นคำว่า "ปิด" "pat³"
- 1.4) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /4/ คือเสียง กลาง-ระดับ-ชั้น [334]
เช่นคำว่า "ป่า" "pa:⁴"
- 1.5) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /5/ คือเสียง กลาง-ตก [32]
เช่นคำว่า "ชา" "cha:⁵"
- 1.6) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /6/ คือเสียง ต่ำ-ตก-ชั้น [212]
เช่นคำว่า "ทาก" "tha:k⁶"
- 1.7) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ /7/ คือเสียง ต่ำ-ตก [21]
เช่นคำว่า "แท้" "the:⁷"
- 2) หน่วยเสียงพยัญชนะที่ใช้ในภาษาล้านช้าง มีดังนี้
- 2.1) พยัญชนะต้นเดี่ยว มีจำนวน 21 หน่วยเสียง คือ /p, ph, b, t, th, d, c, ch, k, kh, ʔ, s, h, m, n, ɲ, l, r, w, ʔj, j/
- 2.2) พยัญชนะต้นประสม มีจำนวน 13 แบบ คือ /pl, pr, phl, phr, tr, kl, kr, kw, khl, khr, khw, ml, mr/
- 2.3) พยัญชนะท้าย มีจำนวน 9 หน่วยเสียง คือ /-p, -t, -k, -ʔ, -m, -n, -ɲ, -w, -j/
- 3) หน่วยเสียงสระที่ใช้ในภาษาล้านช้าง มีดังนี้
- 3.1) สระเดี่ยว มี 18 หน่วยเสียง เป็นหน่วยเสียงสระสั้น 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /i, e, ɛ, ɨ, ɔ, a, u, o, ɔ/ และเป็นหน่วยเสียงสระยาว 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /i:, e:, ɛ:, ɨ:, ɔ:, a:, u:, o:, ɔ:/
- 3.2) สระประสม มี 3 หน่วยเสียง คือ /ia, ia, ua/

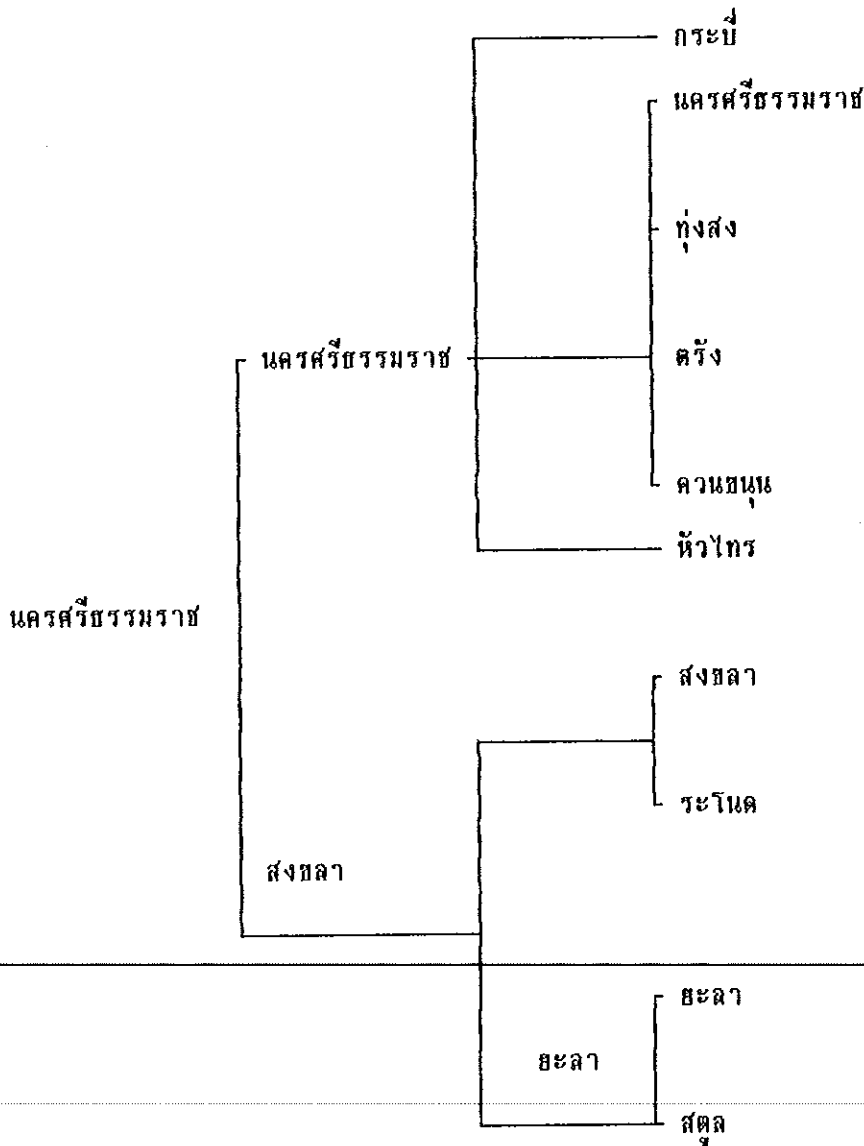
จระหันต์ แก้วชนะ ยังได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะ
บางหน่วยเสียง ในภาษาถิ่นพัทลุงที่แตกต่างจากภาษาไทยมาตรฐาน คือ การออกเสียงพยัญชนะต้น
ของคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม /ph, th, ch, kh/แต่
ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลม /p, t, c, k/ ตัวอย่าง เช่น

	ภาษาไทยถิ่นพัทลุง	ภาษาไทยมาตรฐาน
"พัด"	/pat ⁴ /	/phat ⁴ /
"ทอง"	/tɔŋ ⁵ /	/thɔŋ ² /
"เช็ด"	/cet ⁴ /	/chet ⁴ /
"ตัด"	/kat ⁴ /	/khat ⁴ /

เจ มาร์วิน บราวน์ (J.Marvin Brown, 1965:65-69) ได้แสดงวิวัฒนาการ
และความสัมพันธ์ของภาษาถิ่นย่อยต่าง ๆ ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ไว้ในงานวิจัยเรื่อง
"From Ancient Thai to Modern Dialects." ผลการศึกษาทำให้ทราบความเป็นมา
ของภาษาไทยแต่ละถิ่น บราวน์แบ่งภาษาไทยถิ่นออกเป็น 7 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

- 1) ภาษาชาน
- 2) ภาษาไทยถิ่นเหนือ
- 3) ภาษาพนม
- 4) ภาษาไทยกลาง
- 5) ภาษาผู้ไทย
- 6) ภาษาลาว
- 7) ภาษาไทยถิ่นใต้

ในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้ บราวน์กล่าวว่าภาษาถิ่นนี้ทั้งหมด เป็นภาษาถิ่นใต้ที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกับภาษาไทยถิ่นตรัง และภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช ทั้งยังมีลักษณะร่วมกับ ภาษาไทยถิ่นกระป๋องอยู่บ้างดังภาพประกอบ 1



ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงวิวัฒนาการของภาษาถิ่นในกลุ่มภาษาไทยถิ่นใต้
 ส่วนนครศรีธรรมราช

ที่มา : ดัดแปลงจาก เจ มาร์วิน บราวน์ (J.Marvin Brown, 1965:89)

จากภาพประกอบ 1 บรรานี้ได้จัดภาษาควบขนึ่งเป็นอำเภอหนึ่งของพัทลุง
ให้อยู่ในสายนครศรีธรรมราช ฉะนั้นถึงแม้ว่าในแผนภูมิไม่ได้ปรากฏภาษาพัทลุง แต่ก็อาจ
ถือว่าภาษาควบขนึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพัทลุงซึ่งอยู่ในสายนครศรีธรรมราชด้วย

สุจิน แก้วกลม (2538 : 33-47) ได้ทดลองศึกษา เรื่อง "ลักษณะการออกเสียง
หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา
ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง ว่ามี
ลักษณะการออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมหรือไม่ และในแต่ละพื้นที่ในจังหวัดพัทลุง
มีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ในการศึกษา
สุจิน ได้กำหนดพื้นที่เก็บข้อมูล 10 พื้นที่ ตามเขตการปกครองซึ่งแบ่งพื้นที่เป็น 7 อำเภอ
และ 3 กิ่งอำเภอ และใช้คำทดสอบการออกเสียงจำนวน 12 คำ ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
พื้นที่ละ 2 คน รวมจำนวนประชากร 20 คน เนื่องจากผู้วิจัยมีเวลาในการเก็บข้อมูลจำกัด
ดังนั้นนอกจากการเก็บข้อมูลในพื้นที่อำเภอเมืองแล้วผู้วิจัยก็ได้เดินทางไปเก็บข้อมูลในพื้นที่อำเภอ
และกิ่งอำเภออื่น ๆ อีก 9 จุด แต่ได้เก็บข้อมูลโดยการไปรออยู่ที่สถานีรถประจำทาง 3 แห่ง
ที่อยู่ในอำเภอเมือง ได้แก่ สถานีรถประจำทางท่ามิหรำ สถานีรถประจำทางแม่ชรี และสถานี
รถประจำทางป่าบอน ซึ่งเป็นศูนย์กลางในการเดินทางไปยังอำเภอและกิ่งอำเภออื่น ๆ
ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ในภาษาถิ่นพัทลุงเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p, t,
c, k] และเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ph, th, ch, kh] นอกจากนี้ในแต่ละพื้นที่ในจังหวัด
พัทลุงมีการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกันด้วย จึงจัดกลุ่มภาษาย่อยของภาษาถิ่นพัทลุง
เป็น 6 กลุ่ม ตามลักษณะการออกเสียงที่เป็นแบบเดียวกัน คือ

กลุ่มที่ 1 พ.ท.4 ได้แก่ พื้นที่ในอำเภอเมือง เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงแบบมีลมทุกเสียง
คือ [ph, th, ch, kh]

กลุ่มที่ 2 พ.ท.1 ได้แก่ พื้นที่ในกิ่งอำเภอป่าพะยอม เป็นพื้นที่ที่มีการออกเสียงทั้งแบบ
มีลมและไม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงไม่มีลม [k] และ
ออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่ ฐานปุ่มเหงือก และฐานเพดานแข็งเป็นเสียงมีลม
[ph, th, ch]

กลุ่มที่ 3 พ.ท.2, 3, 8 ได้แก่ ฟันที่ในกึ่งอ้าเอนคี่บริบรพด อ้าเอนคควนชชน
และอ้าเอนคคโหมค เป็นฟันที่ม่การออกเสียงทั้งแบบมีลมและม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียง
ที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่ เป็นเสียงม่มีลม [p] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานปุ่มเหงือก
ฐานเพดานแข็ง และฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงมีลม [th, ch, kh]

กลุ่มที่ 4 พ.ท.7, 10 ได้แก่ ฟันที่ในกึ่งอ้าเอนบางแก้วและอ้าเอนปากพะชชน
เป็นฟันที่ม่การออกเสียงทั้งแบบมีลมและม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปาก
ทั้งคู่และฐานปุ่มเหงือกเป็นเสียงม่มีลม [p, t] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานเพดานแข็ง
และฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงมีลม [ch, kh]

กลุ่มที่ 5 พ.ท.9 ได้แก่ ฟันที่ในอ้าเอนปากบอน เป็นฟันที่ม่การออกเสียงทั้งแบบมีลม
และม่มีลม โดยออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานปุ่มเหงือกและฐานเพดานอ่อนเป็นเสียงม่มีลม
[t, k] และออกเสียงหน่วยเสียงที่เกิดที่ฐานริมฝีปากทั้งคู่และฐานเพดานแข็ง เป็นเสียงมีลม
[ph, ch]

กลุ่มที่ 6 พ.ท.5, 6 ได้แก่ ฟันที่ในอ้าเอนกงหราชและอ้าเอนชชชชช เป็นฟันที่ม่
การออกเสียงแบบม่มีลมทุกหน่วยเสียง คือ [p, t, c, k]

นอกจากนี้ สัจฉิน ยังได้ศึกษาเรื่อง" ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ระเบิดม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน" (สัจฉิน แก้วกลม, มปป. :
เอกสารประกอบการศึกษารายวิชาการศึกษาผลงานภาษาศาสตร์ภาษาไทย) โดยมีสมมติฐาน
ในการศึกษา คือ ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกันออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว
แตกต่างกัน สัจฉิน ดำเนินการศึกษาโดยเก็บข้อมูลด้วยตนเองในอ้าเอนเมืองพัทลุงทุกตำบล

รวมจุดเก็บข้อมูล 15 จุด โดยจำแนกกลุ่มอายุออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก (อายุ 15-25 ปี)
กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 55 ปีขึ้นไป) โดยใช้ตัวแทนประชากร
กลุ่มอายุละ 1 คน ต่อ 1 จุดเก็บข้อมูล รวมประชากร 45 คนและใช้คำที่ทดสอบการออกเสียง
20 คำ โดยแยกเป็นหน่วยเสียงละ 5 คำ ผลการศึกษาพบว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงที่มีอายุ
ต่างกันออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน คือ ผู้พูดภาษากลุ่มเด็ก (15-25 ปี) ออกเสียง
หน่วยเสียงดังกล่าว เป็นเสียงมีลม [ph, th, ch, kh] มากกว่าเสียงม่มีลม [p, t, c, k]
ในขณะที่ผู้บอกกลุ่มผู้ใหญ่ (35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (55 ปีขึ้นไป) ออกเสียงหน่วยเสียง
ดังกล่าวเป็นเสียงม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th, ch, kh]

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเก็บข้อมูลที่ใช้จัดตั้งบนแผนที่ เป็นเกณฑ์

ผู้วิจัยประสงค์จะใช้วิธีการเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยใช้จุดตัดบนแผนที่ เป็นเกณฑ์ด้วย เห็นว่าวิธีการนี้ทำให้สามารถตัดเลือกจุดเก็บข้อมูลได้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งจังหวัด งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษา ได้แก่ วรรณพร ทองมาก (2525) ศึกษาเรื่อง "แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการใช้ศัพท์ในบริเวณตั้งแต่อำเภออุบลราชธานี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จนถึงกิ่งอำเภอทุ่งตะโก จังหวัดชุมพร เพื่อนำมาหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัยได้สร้างรายการคำซึ่งประกอบด้วยหน่วยสรรพนามจำนวน 120 หน่วยสรรพนาม และผู้วิจัยได้ทดสอบว่า หน่วยสรรพนามเหล่านี้แต่ละหน่วยสรรพนามแทนด้วยศัพท์ไทยถิ่นกลาง 1 ศัพท์ และศัพท์ไทยถิ่นใต้อีก 1 ศัพท์ ผู้บอกภาษาที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 19 คน ซึ่งเลือกมาโดยมีการควบคุมตัวแปรเชิงสังคม ผู้บอกภาษาเหล่านี้เป็นตัวแทนของจุดเก็บข้อมูล 19 จุด ซึ่งได้คัดเลือกโดยใช้วิธีการ 2 วิธี ดังนี้

วิธีที่ 1 เป็นการเลือกหมู่บ้านเพื่อใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 หมู่บ้านที่คัดเลือกอยู่ระหว่างอำเภอเมือง จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กับอำเภอเมือง จังหวัดชุมพร การคัดเลือกใช้แผนที่ทหาร ซึ่งได้แบ่งพื้นที่ของสองจังหวัดนี้ออกเป็นรูปสี่เหลี่ยม 14 รูป ตามลักษณะของการตัดกันของเส้นรุ้งเส้นแวง รูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้แต่ละรูปจะมีพื้นที่ประมาณ 770 ตารางกิโลเมตร ผู้วิจัยได้ลากเส้นทะแยงมุมลงในรูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้ทุกรูป และใช้จุดตัดของเส้นทะแยงมุมมาเป็นศูนย์กลางของวงกลมที่มีรัศมี 1 นิ้ว และได้ทำการคัดเลือกหมู่บ้านที่อยู่ใกล้จุดศูนย์กลางของวงกลมมากที่สุดมาเป็นจุดเก็บข้อมูลวงกลมละ 1 หมู่บ้าน ในการคัดเลือกหมู่บ้านตามวิธีดังกล่าว ปรากฏว่ามีวงกลม 6 วง ไปตกที่ในบริเวณภูเขา และทะเล จึงต้องตัดบริเวณเหล่านี้ออกไป ทำให้ได้หมู่บ้านที่จะใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 8 หมู่บ้าน

วิธีที่ 2 ทำโดยใช้รูปสี่เหลี่ยมในแผนที่ทหารที่เกิดจากการตัดกันของเส้นรุ้งเส้นแวงในบริเวณดังกล่าวข้างต้น มาลากเส้นตรงแบ่งด้านของรูปสี่เหลี่ยมแต่ละด้านออกเป็น 2 ส่วนเท่า ๆ กัน โดยวิธีการนี้ทำให้รูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นรูปสี่เหลี่ยมเล็ก 4 รูปด้วยกัน ขึ้นต่อไปใช้มุมทุกมุมของรูปสี่เหลี่ยมเล็กเหล่านี้เป็นจุดศูนย์กลางของวงกลมที่มีรัศมีครึ่งนิ้ว แล้วเลือกหมู่บ้านที่อยู่ใกล้จุดศูนย์กลางมากที่สุดมาเป็นจุดเก็บข้อมูล อาศัยวิธีดังกล่าวมาแล้วทำให้ได้รูปสี่เหลี่ยม 16 รูปด้วยกัน และได้จุดเก็บข้อมูลทั้งหมด 21 จุดด้วยกัน แต่เป็นภูเขาเสีย 8 จุด

และเป็นจุดที่ตรงกับจุดเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 เส้น 4 จุด จึงเหลือจุดที่จะใช้เก็บข้อมูลเพิ่มอีก 9 จุด ฉะนั้น จึงทำให้ได้จุดเก็บข้อมูลรวมทั้งหมด 19 จุด ผลการศึกษาพบว่า ศัพท์ที่ใช้ในบริเวณที่ทำการวิจัยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ ศัพท์ไทยถิ่นกลาง ศัพท์ไทยถิ่นใต้ และศัพท์เฉพาะถิ่น การหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้น สามารถหาได้ 2 วิธี คือ การหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยดูการกระจายของศัพท์ และการหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยการให้สัดส่วนของการใช้ศัพท์ในภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้ในแต่ละจุดเป็นเกณฑ์ และเมื่อนำผลของการหาแนวแบ่งเขตภาษาไทยทั้ง 2 วิธีมาพิจารณาร่วมกันแล้วพบว่า แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์เป็นเกณฑ์นั้นอยู่ระหว่าง บ้านน้ำตก ตำบลห้วยยาง อำเภอทับสะแก กับบ้านกรูด ตำบลชัยเกษม อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์ (2523) ได้ศึกษาเรื่อง "การใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงในการแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นในจังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และ ภูเก็ต" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูง /i:/ และ /u:/ เพื่อนำมาแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นใต้ ในจังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต ผู้วิจัยใช้รายการคำที่สามารถสำรวจลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระและวรรณยุกต์ได้พร้อมกันไป ข้อมูลในการศึกษาวิเคราะห์ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา จำนวน 23 คน ซึ่งเลือกอย่างมีเกณฑ์ และถือว่าเป็นตัวแทนของผู้พูดภาษาในเขตพื้นที่ 23 พื้นที่ ใน 4 จังหวัดที่สุ่มตัวอย่างอย่างมีระบบ กล่าวคือ ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster or Area Sampling) ซึ่งการสุ่มตัวอย่างแบบนี้จะแบ่งประชากร (ประชากรในที่นี้ คือ หมู่บ้านต่าง ๆ ในจังหวัดที่ต้องการทำวิจัย คือ ภูเก็ต พังงา กระบี่และตรัง) ออกเป็นเขต หรือเป็นพื้นที่ โดยผู้วิจัยได้ศึกษารายลงในแผนที่ที่เป็นอาณาเขตของจังหวัดดังกล่าวทั้ง 4 จังหวัด ซึ่งแผนที่ที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแผนที่จัดทำขึ้นโดยกรมแผนที่ทหาร กองบัญชาการสูงสุด ซึ่งรวบรวมข้อมูลล่าสุดที่มีอยู่ใน พ.ศ. 2516 แผนที่นี้มีมาตราส่วน 1 : 250,000 ทั้งนี้ เพื่อแบ่งหมู่บ้านในจังหวัดต่าง ๆ ออกเป็นเขตหรือเป็นพื้นที่ย่อย ซึ่งแต่ละเขตหรือพื้นที่ย่อยจะมีพื้นที่ประมาณ 770 ตารางกิโลเมตร และจะได้พื้นที่รวมทั้งสิ้น 23 พื้นที่ ในการคัดเลือกหมู่บ้านแต่ละพื้นที่นี้ กระทำโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างมีระบบ (Systematic Random Sampling) คือ เลือกสุ่มหมู่บ้านที่อยู่ในบริเวณวงกลมซึ่งกำหนดขึ้นในแต่ละตารางที่แสดงเขตของแผนที่เท่านั้น ทั้งนี้ได้เลือกสุ่มหมู่บ้านที่อยู่ใกล้จุดศูนย์กลาง

ของวงกลมมากที่สุดมา 1 หมู่บ้าน ดังนั้นจึงได้หมู่บ้านเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 23 หมู่บ้าน โดยมีระยะห่างระหว่างหมู่บ้านแต่ละหมู่บ้านเป็นระยะทางใกล้เคียงกันมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่า การใช้ลักษณะทางสัณศาสตร์ของสระแบ่งเขตภาษาใน 4 จังหวัดดังกล่าวนี้ สามารถแบ่งภาษาเป็นภาษาย่อยได้ 3 กลุ่ม คือ ภาษาภูเก็ตและหังงา ภาษากระบี่ และภาษาตรัง ส่วนการแบ่งเขตภาษาโดยใช้ลักษณะทางสัณศาสตร์ของวรรณยุกต์มาเป็นเกณฑ์นี้ สามารถแบ่งภาษาได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ภาษาภูเก็ตและหังงา และภาษากระบี่และตรัง ภาษาภูเก็ตและหังงามีลักษณะทางสัณศาสตร์ของสระ และวรรณยุกต์แตกต่างจากภาษากระบี่และตรัง ซึ่งมีลักษณะทางสัณศาสตร์ของวรรณยุกต์เหมือนกัน มีลักษณะทางสัณศาสตร์ของสระแตกต่างกัน ภาษาตรังยังแบ่งเป็นภาษาย่อยอื่น ๆ ได้อีก 3 ภาษาย่อยจากความแตกต่างของการเลือกใช้น้ำเสียงสระในค่าความแตกต่างนี้ อาจตีความได้ว่าเป็นความแตกต่างระหว่างถิ่น หรือความแตกต่างเชิงสังคมได้ถึง 2 กรณี ในการวิจัยครั้งนี้ได้สุ่มตัวอย่าง และเก็บข้อมูลโดยควบคุมตัวแปรเชิงสังคม ดังนั้น ความแตกต่างที่พบจากการศึกษาวิจัยนี้ จึงเป็นความแตกต่างของภาษาถิ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

Jah. a

1. เพื่อศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม

ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด

ไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน

สมมติฐานในการวิจัย

ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกันจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม
ในภาษาถิ่นพัทลุงแตกต่างกัน

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน
2. ทำให้ทราบความแตกต่างระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ระเบิดไม้ก้องมีลมของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน
3. ทำให้ทราบถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ระเบิดไม้ก้องมีลมของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง
4. เป็นประโยชน์สำหรับการศึกษาภาษาถิ่นพัทลุงด้านอื่นและการศึกษาภาษาไทยถิ่นใน
เชิงภาษาศาสตร์สังคมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยนี้ศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง โดยวิธีตัดเลือกจุดเก็บข้อมูลครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งจังหวัดพัทลุง
(ดูรายละเอียดวิธีตัดเลือกจุดเก็บข้อมูลในบทที่ 2)

2. การวิจัยนี้ได้ศึกษาสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุ โดยแบ่งกลุ่มประชากรเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก (อายุ 15-25 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 55 ปีขึ้นไป) โดยในแต่ละกลุ่มเว้นช่วงอายุห่างจากกลุ่มอื่น 10 ปี เพื่อให้แต่ละกลุ่มอายุ แยกจากกันอย่างชัดเจน

3. คำที่ใช้ในการวิจัยเป็นคำที่มีเสียงพยัญชนะต้นตรงกับคำในภาษาไทยกรุงเทพฯ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม จำนวน 40 คำ ซึ่งได้แก่คำที่มีเสียงต่อไปนี้

3.1 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นหน่วยเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปาก /ph/ หรือคำที่
ในภาษาไทยมาตรฐานเขียนด้วยอักษร พ, ผ

3.2 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นหน่วยเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ หรือคำที่
ในภาษาไทยมาตรฐานเขียนด้วยอักษร ท, ถ

3.3 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นหน่วยเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ หรือคำที่
ในภาษาไทยมาตรฐานเขียนด้วยอักษร ช, ฉ

3.4 คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นหน่วยเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ หรือคำที่
ในภาษาไทยมาตรฐานเขียนด้วยอักษร ข, ค

4. ผู้วิจัยใช้ศึกษาสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงในภาษาก่อนทั้งหมดตาม ผลการวิเคราะห์ระบบเสียงภาษาก่อนทั้งหมดของ จระพันธ์ แก้วชนะ (2531) (ดูรายละเอียดในหัวข้อเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 7-9)

5. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม คือ หน่วยเสียงที่มีอักษรแทนเสียง ดังนี้

5.1 หน่วยเสียง /ph/ ใช้อักษร พ, ผ

5.2 หน่วยเสียง /th/ ใช้อักษร ท, ถ

5.3 หน่วยเสียง /ch/ ใช้อักษร ช, ฉ

5.4 หน่วยเสียง /kh/ ใช้อักษร ข, ค

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ภาษาถิ่นพัทลุง หมายถึง ภาษาย่อยของภาษาไทยที่ใช้พูดกันในพื้นที่จังหวัดพัทลุง
2. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph, th, ch, kh/ ในคำบางคำในภาษาถิ่นพัทลุง ซึ่งผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p, t, c, k] และเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ph, th, ch, kh] ในขณะที่ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมเสมอ
3. / / เป็นเครื่องหมายสำหรับกำกับหน่วยเสียง เช่น /ph/
4. [] เป็นเครื่องหมายสำหรับกำกับเสียงหรือเสียงย่อย เช่น [p]

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาถิ่นพื้นที่ของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 3 ประเภท คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน เพื่อเป็นความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างหรือความเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาของคนที่มีอายุต่างกัน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นพื้นที่ เพื่อเป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะของภาษาถิ่นพื้นที่ และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยวิธีสุ่ม เพื่อเป็นแนวทางประกอบการเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยวิธีสุ่มที่ทหาร

การคัดเลือกประชากร

ผู้วิจัยใช้ประชากรจุดเก็บข้อมูลละ 3 คน รวมประชากรที่ใช้ในการศึกษาจากจุดเก็บข้อมูล 29 จุด จำนวน 87 คน โดยได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกประชากร ดังนี้

1. อายุ

ผู้วิจัยกำหนดประชากรเป็น 3 กลุ่มอายุ แต่ละกลุ่มเว้นช่วงอายุห่างจากกลุ่มอื่น 10 ปี ได้แก่

- 1.1 กลุ่มที่ 1 อายุ 15-25 ปี แทนกลุ่มประชากรกลุ่มเด็ก
- 1.2 กลุ่มที่ 2 อายุ 35-45 ปี แทนกลุ่มประชากรกลุ่มผู้ใหญ่
- 1.3 กลุ่มที่ 3 อายุ 55 ปีขึ้นไป แทนกลุ่มประชากรกลุ่มคนชรา

การกำหนดกลุ่มอายุเป็น 3 กลุ่มดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยคาดว่าจะทำให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์ทางด้านเสียงในภาษาถิ่นพัทลุง อันเป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างในเรื่องวัยของผู้พูดได้อย่างชัดเจน

อนึ่ง การที่ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้บอกภาษาที่อายุน้อยที่สุดเพียง 15 ปีเท่านั้น ก็เพราะผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี น่าจะมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาถิ่นยังไม่เพียงพอ ซึ่งอาจจะทำให้การออกเสียงยังไม่ค่อยชัดเจน และมีความเข้าใจความหมายของคำน้อย

2. การศึกษา

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้บอกภาษาที่มีการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้น เพื่อควบคุมตัวแปรอันเกิดจากอิทธิพลของการศึกษา เพราะหากมีการศึกษาสูงกว่านี้ โอกาสที่จะได้รับอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ ก็จะมีมากกว่า

3. การตั้งถิ่นฐาน

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้บอกภาษาทุกคนเป็นผู้ที่เกิดและตั้งถิ่นฐานอยู่ในถิ่นที่ใช้เป็นจุดเก็บข้อมูลจนถึงปัจจุบัน ไม่เคยย้ายที่อยู่หรือเคยไปประกอบอาชีพในถิ่นอื่นที่มีได้พูดภาษาถิ่นพัทลุง เพราะการย้ายที่อยู่จะทำให้ภาษาของบุคคลนั้นเปลี่ยนไปตามอิทธิพลของภาษาในถิ่นที่ตนย้ายไปอยู่

4. ความสามารถในการใช้ภาษา

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้บอกภาษาจะต้องใช้ภาษาถิ่นพัทลุงได้เป็นอย่างดี และใช้เป็นปกติในชีวิตประจำวัน มีอวัยวะในการออกเสียงเป็นปกติ สามารถออกเสียงได้ชัดเจน และมีประสาทหูใช้งานได้ดี เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการสัมภาษณ์

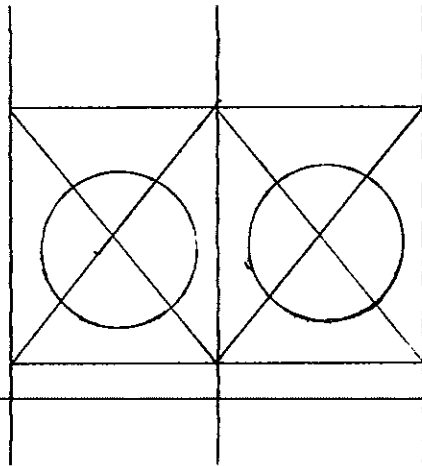
5. คุณสมบัติอื่น ๆ

ผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้บอกภาษาทุกคนเป็นผู้มีไหวพริบและปฏิภาณดี สามารถตอบข้อซักถามได้อย่างคล่องแคล่ว สนใจและเต็มใจให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี และมีสุขภาพสมบูรณ์ เพื่อให้การเก็บข้อมูลได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยใช้แผนที่ทหาร (มปป.) ที่มีมาตราส่วน 1 : 250,000 ซึ่งจัดทำโดยกรมแผนที่ทหาร โดยมีวิธีการคัดเลือกดังนี้

ผู้วิจัยได้คัดเลือกจุดเก็บข้อมูลโดยใช้แผนที่ทหาร ซึ่งได้แบ่งพื้นที่ของจังหวัดนันทบุรีออกเป็นรูปสี่เหลี่ยม 42 รูป ตามลักษณะการตัดกันของเส้นรุ้งเส้นแวง รูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้แต่ละรูปจะมีพื้นที่ประมาณ 770 ตารางกิโลเมตร ผู้วิจัยได้ลากเส้นทะแยงมุมลงในรูปสี่เหลี่ยมเหล่านี้ทุกรูป และใช้จุดตัดของเส้นทะแยงมุมมาเป็นจุดศูนย์กลางของวงกลมที่มีรัศมี 1 เซนติเมตร และได้ทำการคัดเลือกหมู่บ้านที่อยู่ใกล้จุดศูนย์กลางของวงกลมมากที่สุดมาเป็นจุดเก็บข้อมูล วงกลมละ 1 หมู่บ้าน ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 2



ภาพประกอบ 2 วิธีการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลบนแผนที่

ในการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลดังกล่าวปรากฏว่า มีวงกลมตกในบริเวณ กูเซา ทะเล และไม่พบหมู่บ้านในรัศมีของวงกลมรวม 11 วง จึงต้องตัดบริเวณเหล่านั้นออกไป ทำให้ได้จุดเก็บข้อมูลที่อยู่ในรัศมีวงกลม 1 เซ็นติเมตรรวม 31 จุด ปรากฏดังรายละเอียด ในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนจุดเก็บข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ลำดับที่	ชื่อหมู่บ้าน	ตำบล	อำเภอ
1	บ้านควนคอบ	พญาขัน	เมือง
2	บ้านเขาป่าปลิว	บ้านเขา	เมือง
3	บ้านมวย	ลำสินธุ์	เมือง
4	บ้านท่าแค	ท่าแค	เมือง
5	บ้านควนกูด	ควนมะพร้าว	เมือง
6	บ้านควนหินแก้ว	บ้านมะพร้าว	ป่าพะยอม
7	บ้านใหม่	ลานสอ	ป่าพะยอม
8	บ้านป่าพะยอม	ป่าพะยอม	ป่าพะยอม
9	บ้านแหลมโตนด	แหลมโตนด	ควนขนุน
10	บ้านควนขนุน	ควนขนุน	ควนขนุน
11	บ้านท่าช้าง	พนางคุด	ควนขนุน
12	บ้านทุ่งชิงหิ้ง	พนมวังก	ควนขนุน
13	บ้านสวนโคด	ตะแพน	ศรีบรรพต
14	บ้านกงหรานอก	กงหรา	กงหรา
15	บ้านท่านางพรม	ควนขนุน	เขาชัยสน
16	บ้านห้วยแคน	โคกสัก	เขาชัยสน
17	บ้านเกาะทองส้ม	โคกม่วง	เขาชัยสน

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับที่	หมู่ พื้นที่	ตำบล	อำเภอ
18	บ้านปากพล	นาปะขอ	บางแก้ว
19	บ้านควนพระ	ลานข่อย	บางแก้ว
20	บ้านแม่ขรี	แม่ขรี	ตะโหมด
21	บ้านเขาช่องประตู	เขาช่อง	ตะโหมด
22	บ้านตระโหมด	ตะโหมด	ตะโหมด
23	บ้านนาขชาว	คลองใหญ่	ป่าบอน
24	บ้านป่าบอนเหนือ	ป่าบอน	ป่าบอน
25	บ้านเขาจันทร์	หนองธง	ป่าบอน
26	บ้านพรุพ้อ	โคกทราย	ป่าบอน
27	บ้านอ่าวนาง	เกาะหมาก	ปากพะยูน
28	บ้านบางม่วง	ฝาละมี	ปากพะยูน
29	บ้านเกาะนางค้ำ	เกาะนางค้ำ	ปากพะยูน
30	บ้านไทรพอน	คอนประคู้	ปากพะยูน
31	บ้านเกาะกวน	เกาะนางค้ำ	ปากพะยูน

จากตาราง 1 จำนวนจุดเก็บข้อมูลทั้งหมด 31 จุด เป็นจุดเก็บข้อมูลในอำเภอเมือง

5 จุด อำเภอป่าพะยอม 3 จุด อำเภอควนขนุน 4 จุด อำเภอศรีบรรพต 1 จุด อำเภอ

งหวรา 1 จุด อำเภอเขาชัยสน 3 จุด อำเภอบางแก้ว 2 จุด อำเภอตะโหมด 3 จุด

อำเภอป่าบอน 4 จุด อำเภอปากพะยูน 5 จุด ในจำนวนจุดเก็บข้อมูลทั้ง 31 จุดนี้ ผู้วิจัย

ตัดจุดเก็บข้อมูลออก 2 จุดคือ จุดเก็บข้อมูลบ้านอ่าวนาง และบ้านเกาะกวน ซึ่งเป็นจุดเก็บ

ข้อมูลที่อยู่ในอำเภอปากพะยูน เพราะจุดเก็บข้อมูลทั้งสองจุดการคมนาคมไม่สะดวก

เกินความสามารถที่ผู้วิจัยจะเดินทางไปเก็บข้อมูลได้ และผู้วิจัยเห็นว่า เมื่อตัดจุดเก็บข้อมูลทั้งสองจุดนี้ออกแล้ว ยังมีพื้นที่ที่จะใช้เก็บข้อมูลในอำเภอปากพะยูน้อยอยู่อีกถึง 3 จุด

การคัดเลือกรายการคำ

1. การคัดเลือกรายการคำที่นำไปทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

1.1 เป็นคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เป็นคำพยางค์เดี่ยวและใช้อักษรพยัญชนะต้นแทนหน่วยเสียงพยัญชนะต้นต่อไปนี้

1.1.1 พ,ผ แทน /ph/

1.1.2 ท,ถ แทน /th/

1.1.3 ช,ฉ แทน /ch/

1.1.4 ข,ค แทน /kh/

1.2 เป็นคำไทยที่มีโครงสร้างพยางค์ 5 แบบดังนี้

1.2.1 คำพยางค์เป็น ไม่มีรูปวรรณยุกต์ เช่นคำว่า "ผา"

1.2.2 คำพยางค์เป็น มีรูปวรรณยุกต์เอก เช่นคำว่า "ฟ้า"

1.2.3 คำพยางค์เป็น มีรูปวรรณยุกต์โท เช่นคำว่า "น้ำ"

1.2.4 คำพยางค์ตายเสียงยาว เช่นคำว่า "ฉาบ"

1.2.5 คำพยางค์ตายเสียงสั้น เช่นคำว่า "เข็ด"

1.3 เป็นคำที่ผู้วิจัยในฐานะคนพื้นที่ลงพิจารณาเห็นว่าใช้พูดเป็นประจำในภาษาถิ่นพัทลุง

2. ในการคัดเลือกรายการคำตามเกณฑ์ที่กำหนดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถคัดเลือกคำได้จำนวนมาก (ดังภาคผนวก ก.) จึงนำคำที่ได้ทั้งหมดมาจับฉลากให้เหลือคำสำหรับทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงละ 10 คำ คำที่ผ่านการคัดเลือกครั้งสุดท้ายนี้จะนำไปทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง ดังแสดงในภาพประกอบต่อไปนี้

2.1 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ph/ จำนวน 10 คำ เป็นคำที่เขียนด้วย
อักษร <พ> 5 คำ และเขียนด้วยอักษร <ฟ> 5 คำ จำแนกตามโครงสร้างพยางค์
ดังแสดงในภาพประกอบ 3

โครงสร้าง พยางค์	A	B	C	DL	DS
พยัญชนะต้น					
อักษรสูง	ผา	ฟ้า	ฟ้า	ผาก	ฟัด
อักษรต่ำ	พา	ฟ	แพ	พาด	ฟัด

ภาพประกอบ 3 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ph/

สัญลักษณ์ที่ปรากฏในช่องโครงสร้างพยางค์มีความหมายดังนี้

- A หมายถึง คำพยางค์เป็นที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ
- B หมายถึง คำพยางค์เป็นที่มีรูปวรรณยุกต์เอกกำกับ
- C หมายถึง คำพยางค์เป็นที่มีรูปวรรณยุกต์โทกำกับ
- DL หมายถึง คำพยางค์ตายที่มีสระเสียงยาว
- DS หมายถึง คำพยางค์ตายที่มีสระเสียงสั้น

2.2 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /tʰ/ จำนวน 10 คำ เป็นคำที่เขียนด้วย
อักษร <ท> 5 คำ และเขียนด้วยอักษร <ถ> 5 คำ จำแนกตามโครงสร้างพยางค์
ดังแสดงในภาพประกอบ 4

โครงสร้าง พยางค์	A	B	C	DL	DS
พยัญชนะต้น					
อักษรสูง	ทม	ถ่วง	ถ้าย	ถาก	ถก
อักษรต่ำ	ทว	ท่วน	ท้าย	ทาก	ทัก

ภาพประกอบ 4 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /tʰ/

2.3 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ch/ จำนวน 10 คำ เป็นคำที่เขียนด้วย
อักษร <ฉ> 5 คำ และเขียนด้วยอักษร <ช> 5 คำ จำแนกตามโครงสร้างพยางค์
ดังแสดงในภาพประกอบ 5

โครงสร้าง พยางค์	A	B	C	DL	DS
พยัญชนะต้น					
อักษรสูง	ฉาษ	ฉิ่ง	ฉ้อ	ฉาบ	ฉุด
อักษรต่ำ	ชาม	ชิว	ช้าง	เชือก	เช็ด

ภาพประกอบ 5 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /ch/

2.4 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /kh/ จำนวน 10 คำ เป็นคำที่เขียนด้วย
อักษร <ข> 5 คำ และเขียนด้วยอักษร <ค> 5 คำ จำแนกตามโครงสร้างพยางค์
ดังแสดงในภาพประกอบ 6

โครงสร้าง พยางค์ พยัญชนะต้น	A	B	C	DL	DS
อักษรสูง	ขว	ขัว	ขัวว	ขาค	ขัค
อักษรต่ำ	คว	ค่าง	ค่าง	คาค	คัค

ภาพประกอบ 6 คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียง /kh/

แบบสอบถาม

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมี 2 ตอน คือ (ดูตัวอย่างแบบสอบถามในภาคผนวก ข.)

1. ประวัติผู้บอกภาษา กำหนดไว้เพื่อบันทึกคุณสมบัติของผู้บอกภาษา
2. แบบบันทึกการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพักลุง ประกอบด้วย ช่วงอายุของผู้บอกภาษา คำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง และ ลักษณะการออกเสียง

วิธีการเก็บข้อมูล

1. ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลภาคสนาม เนื่องจากวิธีการเก็บข้อมูลภาคสนาม มีข้อดีคือ จะทำให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำ และผู้วิจัยสามารถคัดเลือกผู้บอกภาษาด้วยตนเอง กระบวนการในการเก็บข้อมูลมี ดังนี้

1.1 บันทึกประวัติผู้บอกภาษาตามรายละเอียดในแบบบันทึกประวัติผู้บอกภาษา

1.2 สัมภาษณ์ผู้บอกภาษา โดยผู้วิจัยได้เตรียมคำถามสำหรับให้ผู้บอกภาษาออกเสียงคำที่จะทดสอบการออกเสียงของพยัญชนะต้นไว้ แต่ถ้าคำถามที่เตรียมไปนั้นไม่สามารถทำให้ได้คำตอบที่ต้องการ ผู้วิจัยก็จะอธิบายความหมายหรือหาบริบทที่คำนั้นสามารถปรากฏได้ ตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยต้องการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า "แพ" ผู้วิจัยก็จะตั้งคำถามว่า "ในการแข่งขันทุกชนิดจะต้องมีคนชนะ และคนอะไร" ผู้บอกภาษาอาจตอบว่า [pʰeː˥] [pʰ] หรือ [peː˥] [p] ผู้วิจัยจะถามซ้ำอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะบันทึกเสียงพยัญชนะต้นของคำที่ได้ยินลงในแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะหลีกเลี่ยงการออกเสียงคำที่ต้องการทดสอบ เพราะอาจทำให้ผู้บอกภาษาพูดตามสำเนียงของผู้วิจัย และจะทำให้ไม่ได้ข้อมูลเสียงที่แท้จริงในภาษากันแท้ทุก

2. ปัญหาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

จากการออกเก็บข้อมูลทำให้ผู้วิจัยพบปัญหาในการเก็บข้อมูลดังนี้

2.1 ปัญหาเรื่องการหาตัวแทนผู้บอกภาษา เนื่องจากผู้วิจัยได้กำหนดตัวแทนผู้บอกภาษาใน

แต่ละจุดเก็บข้อมูล 3 กลุ่มอายุ ฉะนั้นเวลาเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะต้องเก็บข้อมูลกับตัวแทนผู้บอกภาษา ทั้ง 3 กลุ่มอายุ แต่ปรากฏว่า บางจุดเก็บข้อมูลจะพบผู้บอกภาษาเพียง 2 ช่วงอายุ คือ ช่วงอายุ 35-45 ปี และ 55 ปีขึ้นไป เป็นส่วนมาก ส่วนกลุ่มผู้บอกภาษาช่วงอายุ 15-25 ปี จะมีน้อย เพราะกลุ่มผู้บอกภาษากลุ่มนี้จะต้องออกไปทำงานนอกบ้าน หรือบางจุดเก็บข้อมูลพบตัวแทนผู้บอกภาษาที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการแต่ผู้บอกภาษาไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงต้องใช้เวลาในการหาตัวแทนผู้บอกภาษากลุ่มนี้มากกว่ากลุ่มผู้บอกภาษากลุ่มอื่น ๆ

2.2 ปัญหาเรื่องเสียงรบกวนจากผู้สังเกตการณ์ ในเวลาสัมภาษณ์ผู้บอกภาษามักมีเพื่อนบ้าน หรือผู้สนใจอื่น ๆ มาราสล้อมคอกนั่งอยู่ด้วย เมื่อคราวใดที่ผู้บอกภาษาหยุดคิดหาคำตอบนาน ผู้สังเกตการณ์เหล่านี้มักช่วยบอกให้ และผู้บอกภาษามักจะหยุดตาม ซึ่งทำให้ผู้วิจัยไม่แน่ใจว่า เวลาผู้บอกภาษาใช้จริง ๆ จะใช้เสียงเหล่านี้หรือไม่

2.3 ปัญหาเรื่องการเดินทางไปเก็บข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าในจำนวนจุดเก็บข้อมูล 31 จุดที่ผู้วิจัยสัมผัสตัวอย่างได้ มีจุดเก็บข้อมูลบางจุดที่การเดินทางไปเก็บข้อมูลลำบากมาก โดยเฉพาะจุดเก็บข้อมูลในอำเภอปากพะยูน เช่น จุดเก็บข้อมูลบ้านเกาะนางคำ เป็นพื้นที่ที่เป็นเกาะ และการคมนาคมไม่สะดวก และในเส้นทางนี้ผู้วิจัยจะต้องเข้าไปเก็บข้อมูลถึง 3 จุด คือ จุดเก็บข้อมูลบ้านเกาะนางคำ บ้านอ่าวนาง และบ้านเกาะญวน แต่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้เฉพาะที่บ้านเกาะนางคำ ไม่สามารถเดินทางไปเก็บข้อมูลอีก 2 จุดได้ จึงต้องตัดจุดเก็บข้อมูลทั้ง 2 จุดออกไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูล (คำ) มาพิจารณาการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมว่ามีลักษณะการออกเสียงอย่างไร โดยจะคิดเป็นร้อยละ แล้วหาค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุ โดยใช้ค่าสถิติไคสแควร์ (chi-square)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้ผลการวิเคราะห์ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษากันเข็ก ระหว่างกลุ่มเด็ก กลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มคนชราแล้ว ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 บท คือ บทที่ 3 เป็นการเสนอลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษากันเข็ก โดยใช้ตารางตัวเลขแสดงอัตราร้อยละและแสดงข้อมูลลงบนแผนที่ เพื่อให้เห็นการกระจายของข้อมูลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และบทที่ 4 เป็นการเสนอความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษากันเข็กที่มีอายุต่างกัน

บทที่ 3

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลลักษณะของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง โดยจำแนกข้อมูลดังรายละเอียดต่อไปนี้

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

จากการที่ผู้วิจัยได้ทดลองศึกษาเรื่อง "ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาไทยถิ่นพัทลุง" (สุจิน แก้วกลม, 2538 : 33-47) พบว่าผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงที่อยู่ในพื้นที่ต่างกันออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าวแตกต่างกัน แต่การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเพียง 10 จุดเท่านั้น (ดูรายละเอียดในเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หน้า 11-12) ข้อมูลดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมพื้นที่การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงกำหนดจุดเก็บข้อมูลจำนวน 29 จุด ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ทั้งจังหวัดพัทลุง และเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาจำนวน 87 คน (ดูรายละเอียดการคัดเลือกจุดเก็บข้อมูลและตัวแทนผู้บอกภาษาในบทที่ 2) ผลการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม /ph, th, ch, kh/ ในแต่ละจุดเก็บข้อมูล ผู้วิจัยจะนับเป็นจำนวนความถี่ของการออกเสียง ซึ่งหมายถึงจำนวนครั้งของการออกเสียงของคำที่ทดสอบซึ่งมีค่าเท่ากับจำนวนคำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงรวม 40 คำ คูณด้วยจำนวนผู้บอกภาษาในแต่ละจุดเก็บข้อมูลรวม 3 คน (40 x 3 = 120) ในแต่ละจุดเก็บข้อมูลและคิดเป็นอัตราร้อยละ ผลการวิจัยปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
 ระเบิดไม้ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

จุดเก็บข้อมูล		ลักษณะการออกเสียง			
จุด จุดที่	ชื่อ พื้นที่เก็บข้อมูล	มีลม		ไม่มีลม	
		ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ
1	บ้านควนหินแก้ว อ.ป่าพะยอม	80	66.7	40	33.3
2	บ้านใหม่ อ.ป่าพะยอม	60	50.0	60	50.0
3	บ้านป่าพะยอม อ.ป่าพะยอม	80	66.7	40	33.3
4	บ้านแหลมโตนต อ.ควนขนุน	80	66.7	40	33.3
5	บ้านควนขนุน อ.ควนขนุน	55	45.8	65	54.2
6	บ้านท่าช้าง อ.ควนขนุน	85	70.8	35	29.2
7	บ้านสวนโหนด อ.ศรีบรรพต	60	50.0	60	50.0
8	บ้านทุ่งชิงหิ้ง อ.ควนขนุน	40	33.3	80	66.7
9	บ้านควนคบ อ.เมือง	70	58.3	50	41.7
10	บ้านเขาน้ำปลิว อ.เมือง	75	62.5	45	37.5
11	บ้านมวส อ.เมือง	65	54.2	55	45.8
12	บ้านท่าแค อ.เมือง	80	66.7	40	33.3
13	บ้านควนกุฎ อ.เมือง	50	41.7	70	58.3
14	บ้านกงหรานอก อ.กงหรา	40	33.3	80	66.7

ตาราง 2 (ต่อ)

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง			
จุดที่	ชื่อที่เก็บข้อมูล	ชื่อผู้เก็บข้อมูล	มีลม		ไม่มีลม	
			ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ
15	บ้านท่านางพรม	อ. เขาช้าง	70	58.3	50	41.7
16	บ้านหัวขแดน	อ. เขาช้าง	40	33.3	80	66.7
17	บ้านปากพล	อ. บางแก้ว	60	50.0	60	50.0
18	บ้านเกาะทองส้ม	อ. เขาช้าง	40	33.3	80	66.7
19	บ้านแม่ขี้	อ. ตะโหมด	40	33.3	80	66.7
20	บ้านควนพระ	อ. บางแก้ว	40	33.3	80	66.7
21	บ้านบางม่วง	อ. ปากพะยูน	40	50.0	80	50.0
22	บ้านเกาะนางคำ	อ. ปากพะยูน	60	50.0	60	50.0
23	บ้านเขาร้องประดู่	อ. ตะโหมด	40	33.3	80	66.7
24	บ้านตระโหมด	อ. ตะโหมด	60	50.0	60	50.0
25	บ้านนาสาว	อ. ตะโหมด	70	58.0	50	41.7
26	บ้านป่าบอนเหนือ	อ. ป่าบอน	90	75.0	30	25.0
27	บ้านไทรพอน	อ. ปากพะยูน	70	58.3	50	41.7
28	บ้านเขาจันทร์	อ. ป่าบอน	50	41.7	70	58.3
29	บ้านพรุผ้อ	อ. ป่าบอน	80	66.7	40	33.3

จากตาราง 2 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
แปรได้ 2 ลักษณะคือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมและเสียงไม่มีลม และเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะ
การออกเสียงในจุดเก็บข้อมูลทุกจุด พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าว
แตกต่างกัน 3 แบบ คือ

1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม รวม 13 จุด ได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านป่าพะยอม
บ้านควนเหินแก้ว บ้านแหลมโตนด บ้านท่าช้าง บ้านเขาไร่ปลิว บ้านมวส บ้านท่าแค บ้านท่านางพรหม
บ้านนาสขาว บ้านไทรพอน บ้านป่าบอนเหนือ บ้านพรุพือ บ้านควนเคบ

2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม รวม 11 จุด ได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านควนขนุน
บ้านควนภูกู บ้านห้วยแคน บ้านแม่ศรี บ้านบางม่วง บ้านเขาช่องประตู บ้านกงทรานอก บ้านควนพระ
บ้านเกาะทองส้ม บ้านทุ่งชิงหิ้ง บ้านเขาจันทร์

3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม รวม 5 จุด ได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านใหม่
บ้านสวนโหนด บ้านปากพล บ้านตระโหมด บ้านเกาะนางคำ

ฉะนั้น ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษา
ถิ่นพัทลุง มีการออกเสียงแบบเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมมากที่สุด รองลงมาคือ การออกเสียง
แบบเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และการออกเสียงแบบเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลมน้อยที่สุด
อัตราส่วนการออกเสียง มีลม > ไม่มีลม : ไม่มีลม > มีลม : มีลม = ไม่มีลม มีอัตราส่วนเป็น
13 : 11 : 5 (รวม 29 จุด) เพื่อให้เห็นเห็นที่การกระจายของข้อมูลได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูล
ดังกล่าวแสดงลงในแผนที่ ดังแสดงในภาพประกอบ 7

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงในจุดเก็บข้อมูลจุดเดียวกันออกเสียงคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ซึ่งมีฐานที่เกิดต่างกันแตกต่างกันด้วย ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอลักษณะการออกเสียงในแต่ละพื้นที่ จำแนกตามฐานที่เกิดของเสียงดังนี้

- 1) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ในการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยใช้คำทดสอบจำนวน 10 คำ คือ คำว่า ผา ผ่า ผ้ำ ผาก ผัด ผา พี่ แผ่ ผาด ผัด ใช้ทดสอบการออกเสียงของประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 1 คน ต่อจุดเก็บข้อมูล 1 จุด การออกเสียงคำ 1 คำของประชากรแต่ละคน นับเป็นความถี่ของการออกเสียง 1 ครั้ง ดังนั้น ในจุดเก็บข้อมูล 1 จุด จึงสามารถนับความถี่ของการออกเสียงได้รวม 30 ครั้ง ในการเสนอผลการทดสอบเพื่อให้เห็นข้อมูลอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอทั้งข้อมูลความถี่ของการออกเสียงและอัตราร้อยละของการออกเสียงแต่ละเสียง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 3

ตาราง 3 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำนวนตามจุดเก็บข้อมูล

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /ph/			
			มีลม		ไม่มีลม	
จุดที่	ชื่อหมู่บ้าน	ชื่ออำเภอ	ความถี่ของ	ร้อยละ	ความถี่ของ	ร้อยละ
			การออกเสียง		การออกเสียง	
1	บ้านควนหินแก้ว	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
2	บ้านใหม่	อ. ป่าพะยอม	15	50.0	15	50.0
3	บ้านป่าพะยอม	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
4	บ้านแหลมโตนด	อ. ควนขนุน	20	66.7	10	33.3
5	บ้านควนขนุน	อ. ควนขนุน	15	50.0	15	50.0
6	บ้านท่าช้าง	อ. ควนขนุน	15	50.0	15	50.0
7	บ้านสวนโหนด	อ. ศรีบรรพต	15	50.0	15	50.0
8	บ้านทุ่งชิงหิ้ง	อ. ควนขนุน	10	33.3	20	66.7
9	บ้านควนคบ	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
10	บ้านเขาน้ำปลิว	อ. เมือง	10	33.3	20	66.7
11	บ้านมวส	อ. เมือง	10	33.3	20	66.7
12	บ้านท่าแค	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
13	บ้านควนภู	อ. เมือง	5	16.7	25	83.3
14	บ้านกงหรานอก	อ. กงหรา	15	50.0	15	50.0
15	บ้านท่านางพรหม	อ. เขาชัยสน	15	50.0	15	50.0

ตาราง 3 (ต่อ)

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /ph/			
จุดเก็บข้อมูล	พื้นที่เก็บข้อมูล	ผู้เก็บข้อมูล	มีลม		ไม่มีลม	
			ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ
16	บ้านห้วยแคน	อ. เขาชัยสน	10	33.3	20	66.7
17	บ้านปากพล	อ. บางแก้ว	15	50.0	15	50.0
18	บ้านเกาะทองส้ม	อ. เขาชัยสน	10	33.3	20	66.7
19	บ้านแม่ขีรี	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
20	บ้านควนพระ	อ. บางแก้ว	25	83.3	5	16.7
21	บ้านบางม่วง	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
22	บ้านเกาะนางคำ	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
23	บ้านเขาช่องประตู	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
24	บ้านตระโหมด	อ. ตะโหมด	15	50.0	15	50.0
25	บ้านนาสาว	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
26	บ้านป่าบอนเหนือ	อ. ป่าบอน	10	33.3	20	66.7
27	บ้านไทรพอน	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
28	บ้านเขาจันทร์	อ. ป่าบอน	5	16.7	25	83.3
29	บ้านพรุพ้อ	อ. ป่าบอน	20	66.7	10	33.3

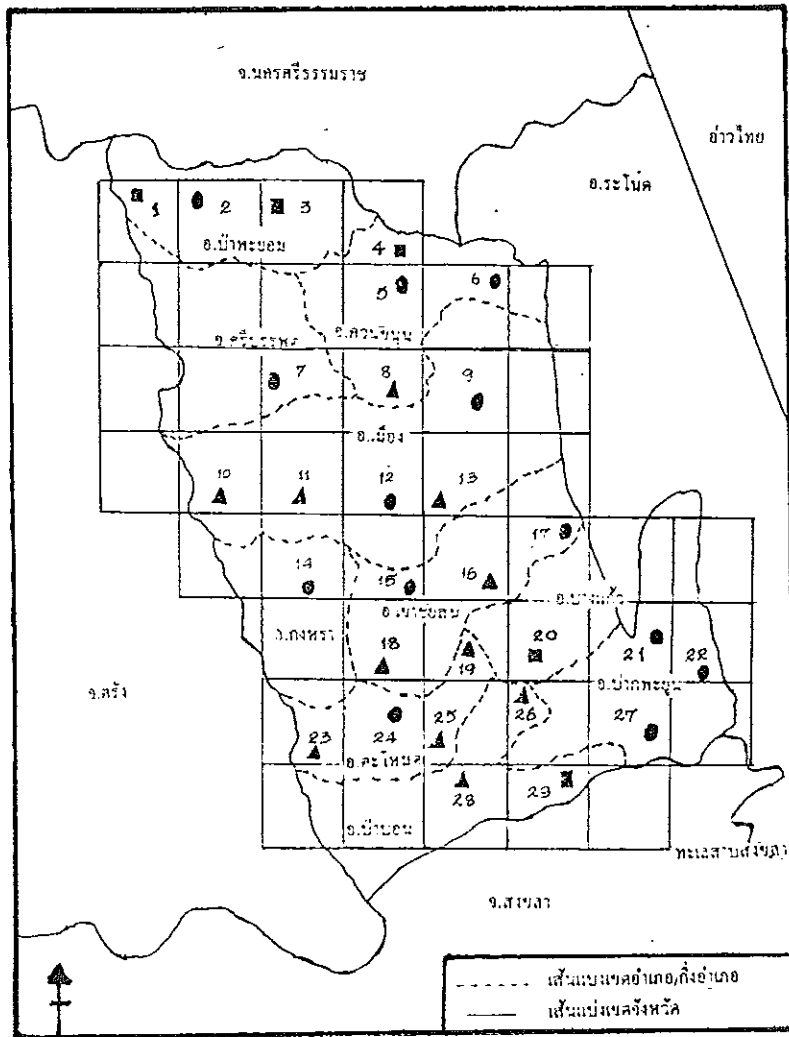
ตาราง 3 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมและเสียงไม่มีลม และเมื่อเปรียบเทียบลักษณะการออกเสียงในจุดเก็บข้อมูลทุกจุด พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน 3 แบบ คือ

1.1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม [ph]>[p] รวม 5 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านควนหินแก้ว บ้านป่าพะยอม บ้านแหลมโตนด บ้านควนพระ บ้านพรุห้อย

1.2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [p]>[ph] รวม 11 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านทุ่งชิงหิ้ง บ้านเขาน้ำปลิว บ้านมวช บ้านควนภูฎ บ้านห้วยแคน บ้านเกาะทองส้ม บ้านแม่ชรี บ้านเขาช่องประตู บ้านนาชขาว บ้านป่าบอนเหนือ บ้านเขาจันทร์

1.3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม [ph]=[p] รวม 13 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านใหม่ บ้านควนชนน บ้านท่าช้าง บ้านสวนโหนด บ้านควนคม บ้านท่าแค บ้านหงหราเอก บ้านท่านางพรม บ้านปากพล บ้านบางม่วง บ้านเกาะนางคำ บ้านตระโหนด บ้านไทรพอน

ฉะนั้น ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง มีการออกเสียงแบบเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลมมากที่สุด รองลงมาคือ การออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และการออกเสียงแบบเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมน้อยที่สุด อัตราส่วนการออกเสียง มีลม > ไม่มีลม : ไม่มีลม > มีลม : มีลม = ไม่มีลม มีอัตราส่วนเป็น 5 : 11 : 13 (รวม 29 จุด) เพื่อให้เห็นแผนการกระจายของข้อมูลได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวแสดงในภาพประกอบ 8



แผนที่จังหวัดน่าน

หมายเลข 1-29 แทนพื้นที่จุดเก็บข้อมูลตามตาราง 3

- แทนเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม
- ▲ แทนเสียงไม่มีลมมากกว่ามีลม
- แทนเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม

ภาพประกอบ 8 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ระเบิดไม้ก้องมีลมฐานริมฝีปาก /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นน่าน
จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ที่มา : คัดแปลงจากแผนที่ยุทธการร่วม กรมแผนที่ทหาร มาตรฐาน 1 : 250,000

2) ลักษณะของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษากันนื้ทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ในการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษากันนื้ทลุง ผู้วิจัยใช้คำทดสอบจำนวน 10 คำ คือ คำว่า ถม ถ่วง ถ้าย ถาก ถก ทา ทุ่น ถ้าย ถาก ถีบ ใช้ทดสอบการออกเสียงของประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 1 คนต่อจุดเก็บข้อมูล 1 จุด การออกเสียงคำ 1 คำของประชากรแต่ละคน นับเป็นความถี่ของการออกเสียง 1 ครั้ง ดังนั้น ในจุดเก็บข้อมูล 1 จุด จึงสามารถนับความถี่ของการออกเสียงได้รวม 30 ครั้ง ในการเสนอผลการทดสอบเพื่อให้เห็นข้อมูลอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอทั้งข้อมูลความถี่ของการออกเสียงและอัตราร้อยละของการออกเสียงแต่ละเสียง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 4

ตาราง 4 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม้ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /tʰ/			
			มีลม		ไม่มีลม	
จุดที่	ชื่อหมู่บ้าน	ชื่อตำบล	ความถี่ของ	ร้อยละ	ความถี่ของ	ร้อยละ
			การออกเสียง		การออกเสียง	
1	บ้านควนหินแก้ว	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
2	บ้านใหม่	อ. ป่าพะยอม	15	50.0	15	50.0
3	บ้านป่าพะยอม	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
4	บ้านแหลมโหนด	อ. ควนขนุน	20	66.7	10	33.3
5	บ้านควนขนุน	อ. ควนขนุน	10	33.3	20	66.7
6	บ้านท่าช้าง	อ. ควนขนุน	20	66.7	10	33.3
7	บ้านสวนโหนด	อ. ศรีบรรพต	15	50.0	15	50.0
8	บ้านทุ่งชิงหิ้ง	อ. ควนขนุน	10	33.3	20	66.7
9	บ้านควนคบ	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
10	บ้านเขาน้ำปลิว	อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
11	บ้านมวส	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
12	บ้านท่าแค	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
13	บ้านควนคู	อ. เมือง	5	16.7	25	83.3
14	บ้านกงหรานอก	อ. กงหรา	15	50.0	15	50.0
15	บ้านท่านางพรม	อ. เขาชัยสน	15	50.0	15	50.0

ตาราง 4 (ต่อ)

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /th/			
จุดเก็บ	ชื่อจุดเก็บข้อมูล		มีลม		ไม่มีลม	
			ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของการออกเสียง	ร้อยละ
17	บ้านปากพล	อ. บางแก้ว	15	50.0	15	50.0
18	บ้านเกาะทองส้ม	อ. เขาช้างสน	10	33.3	20	66.7
19	บ้านแม่ตรี	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
20	บ้านควนพระ	อ. บางแก้ว	5	16.7	25	83.3
21	บ้านบางม่วง	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
22	บ้านเกาะนางค้ำ	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
23	บ้านเขาช่องประตู	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
24	บ้านตระโหมด	อ. ตะโหมด	15	50.0	15	50.0
25	บ้านนาสทาว	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
26	บ้านป่าบอนเหนือ	อ. ป่าบอน	20	66.7	10	33.3
27	บ้านไทรพอน	อ. ปากพะยูน	20	66.7	10	33.3
28	บ้านเขาจันทร์	อ. ป่าบอน	20	66.7	10	33.3
29	บ้านพรุหือ	อ. ป่าบอน	25	83.3	5	16.7

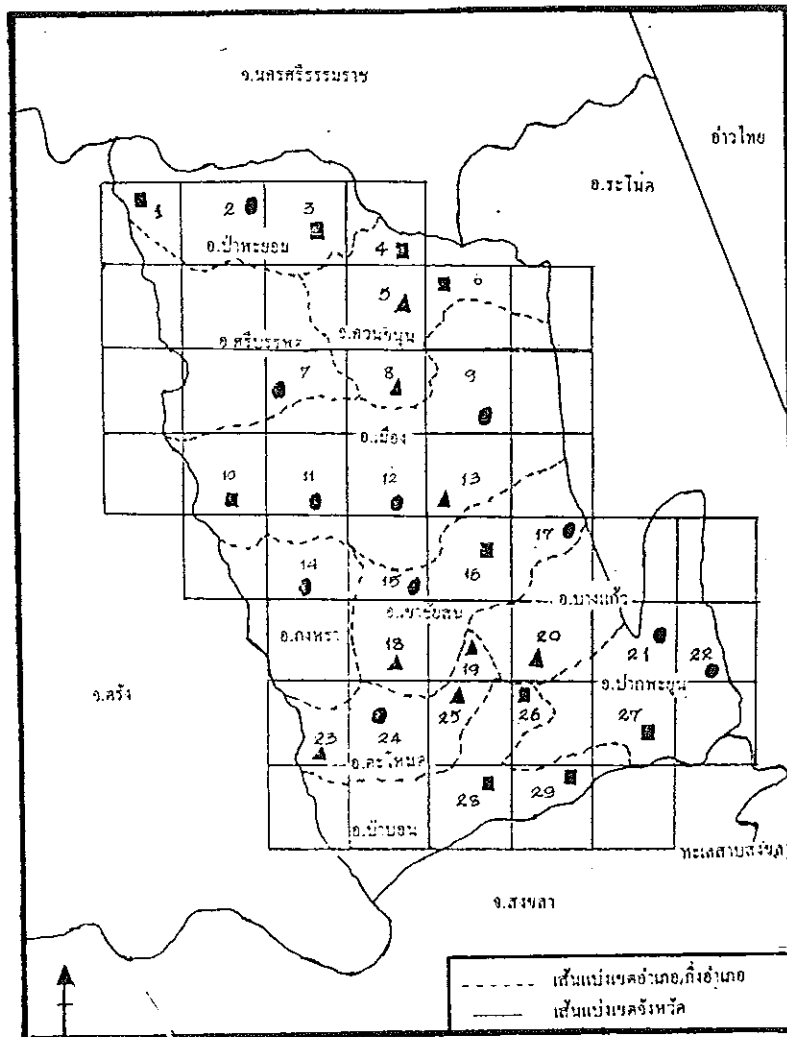
จากตาราง 4 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นมีลมและเสียงไม่มีลม และเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการออกเสียงในจุดเก็บข้อมูลทุกจุด พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน 3 แบบ คือ

2.1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม [th]>[t̥] รวม 10 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านควนหินแก้ว บ้านป่าพะยอม บ้านแหลมโตนด บ้านท่าช้าง บ้านเขาไร่ปลิว บ้านห้วยแคน บ้านป่าบอนเหนือ บ้านไทรพอน บ้านเขาจันทร์ บ้านพรุพ้อ

2.2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [t̥]>[th] รวม 8 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านทุ่งชิงหิ้ง บ้านควนขนุน บ้านควนกุฎ บ้านเกาะทองส้ม บ้านแม่ศรี บ้านเขาช่องประตู บ้านควนพระ บ้านนาสาว

2.3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม [th]=[t̥] รวม 11 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูลบ้านใหม่ บ้านสวนโหนด บ้านควนคบ บ้านท่าแค บ้านงหรานอก บ้านท่านางพรม บ้านปากพล บ้านมวส บ้านบางม่วง บ้านเกาะนางคำ บ้านตระโหมด

ฉะนั้น ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง มีการออกเสียงแบบเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลมมากที่สุด รองลงมาคือ การออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม และการออกเสียงแบบเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลมน้อยที่สุด อัตราส่วนการออกเสียง มีลม > ไม่มีลม : ไม่มีลม > มีลม : มีลม = ไม่มีลม มีอัตราส่วนเป็น 10 : 8 : 11 (รวม 29 จุด) เพื่อให้เห็นพื้นที่การกระจายของข้อมูลได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวแสดงในภาพประกอบ 9



แผนที่จังหวัดนันทบุรี

หมายเลข 1-29 แทนพื้นที่จุดเก็บข้อมูลตามตาราง 4

■ แทนเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม

▲ แทนเสียงไม่มีลมมากกว่ามีลม

● แทนเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม

ภาพประกอบ 9 แผนที่แสดงพื้นที่ของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
 ระเบิดไม้ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษากันพันกลาง
 จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ที่มา : ดัดแปลงจากแผนที่ยุทธการร่วม กรมแผนที่ทหาร มาตรฐาน 1 : 250,000

3) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/
 ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ในการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยใช้คำทดสอบจำนวน 10 คำ คือ คำว่า ฉาย ฉิ่ง ฉ้อ ฉาบ ฉุด ฉ่าม ฉั่ว ฉ้ำ ฉือก ฉืด ใช้ทดสอบการออกเสียงของประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 1 คน ต่อจุดเก็บข้อมูล 1 จุด การออกเสียงคำ 1 คำของประชากรแต่ละคน นับเป็นความถี่ของการออกเสียง 1 ครั้ง ดังนั้น ในจุดเก็บข้อมูล 1 จุด จึงสามารถนับความถี่ของการออกเสียงได้รวม 30 ครั้ง ในการเสนอผลการทดสอบเพื่อให้เห็นข้อมูลอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอทั้งข้อมูลความถี่ของการออกเสียงและอัตราร้อยละของการออกเสียงแต่ละเสียง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 ความถี่และอัตราร้อยละของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำนวนความถี่จุดเก็บข้อมูล

จุดเก็บข้อมูล		ลักษณะการออกเสียง /ch/			
		มีลม		ไม่มีลม	
จุดที่	พื้นที่เก็บข้อมูล	ความถี่ของ	ร้อยละ	ความถี่ของ	ร้อยละ
		การออกเสียง		การออกเสียง	
1	บ้านควนหินแก้ว อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
2	บ้านใหม่ อ. ป่าพะยอม	15	50.0	15	50.0
3	บ้านป่าพะยอม อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
4	บ้านแหลมโหนด อ. ควนขนุน	20	66.7	10	33.3
5	บ้านควนขนุน อ. ควนขนุน	15	50.0	15	50.0
6	บ้านท่าช้าง อ. ควนขนุน	25	83.3	5	16.7
7	บ้านสวนโหนด อ. ศรีบรรพต	15	50.0	15	50.0
8	บ้านทุ่งชิงหิ้ง อ. ควนขนุน	10	33.3	20	66.7
9	บ้านควนคบ อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
10	บ้านเขาน้ำปลิว อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
11	บ้านมวย อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
12	บ้านท่าแค อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
13	บ้านควนคู อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
14	บ้านกงหราออก อ. กงหรา	15	50.0	15	50.0
15	บ้านท่านางพรม อ. เขาสงวาท	20	66.7	10	33.3

ตาราง 5 (ต่อ)

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /ch/			
จุด เก็บ ข้อมูล	ชื่อ พื้นที่ เก็บข้อมูล	อ. / ต.	มีลม		ไม่มีลม	
			ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ
16	บ้านห้วยแดน	อ. เขาช้างสน	10	33.3	20	66.7
17	บ้านปากพล	อ. บางแก้ว	15	50.0	15	50.0
18	บ้านเกาะทองส้ม	อ. เขาช้างสน	10	33.3	20	66.7
19	บ้านแม่ขี้	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
20	บ้านควนพระ	อ. บางแก้ว	20	66.7	10	33.3
21	บ้านบางม่วง	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
22	บ้านเกาะนางค้ำ	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
23	บ้านเขาล่องประตู	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
24	บ้านตระโหมด	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
25	บ้านนาขาว	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
26	บ้านป่าบอนเหนือ	อ. ป่าบอน	25	83.3	5	16.7
27	บ้านไทรพอน	อ. ปากพะยูน	20	66.7	10	33.3
28	บ้านเขาลำไทร	อ. ป่าบอน	20	66.7	10	33.3
29	บ้านพรุหือ	อ. ป่าบอน	30	100.0	0	0.0

จากตาราง 5 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมและเสียงไม่มีลม และเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการออกเสียงในจุดเก็บข้อมูลทุกจุด พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน 3 แบบ คือ

3.1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม [ch]>[c] รวม 14 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านควนหินแก้ว บ้านป่าพะยอม บ้านแหลมโตนด บ้านท่าช้าง บ้านเขาน้ำปลิว บ้านควนคม บ้านป่าบอนเหนือ บ้านไทรพอน บ้านเขาจันทร์ บ้านพรุพ้อ บ้านมวส บ้านควนกุฎ บ้านท่านางพรม บ้านควนพระ

3.2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [c]>[ch] รวม 7 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านทุ่งชิงหิ้ง บ้านห้วยแดน บ้านเกาะทองส้ม บ้านแม่ขรี บ้านเขาช่องประคูด บ้านตระโหมด บ้านนายขาว

3.3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม [ch]=[c] รวม 8 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านใหม่ บ้านควนขนุน บ้านสวนโหนด บ้านท่าแค บ้านบางม่วง บ้านงหรานอก บ้านปากพล บ้านเกาะนางคำ

ฉะนั้น ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง มีการออกเสียงแบบเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมมากที่สุด รองลงมาคือ การออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม และการออกเสียงแบบเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลมน้อยที่สุด อัตราส่วนการออกเสียง มีลม > ไม่มีลม : ไม่มีลม > มีลม : มีลม = ไม่มีลม มีอัตราส่วนเป็น 14 : 7 : 8 (รวม 29 จุด) เพื่อให้เห็นพื้นที่การ

กระจายของข้อมูลได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวแสดงในภาพประกอบ 10

- 4) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล

ในการทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ผู้วิจัยใช้คำทดสอบจำนวน 10 คำ คือ คำว่า ทา ข้าว ช้าว ชาด . ขัด คา ค่าง ค้าง คาค คัด ใช้ทดสอบการออกเสียงของประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 1 คน ต่อจุดเก็บข้อมูล 1 จุด การออกเสียงคำ 1 คำของประชากรแต่ละคน นับเป็นความถี่ของการออกเสียง 1 ครั้ง ดังนั้น ในจุดเก็บข้อมูล 1 จุด จึงสามารถนับความถี่ของการออกเสียงได้รวม 30 ครั้ง ในการเสนอผลการทดสอบเพื่อให้เห็นข้อมูลอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอทั้งข้อมูลความถี่ของการออกเสียงและอัตราร้อยละของการออกเสียงแต่ละเสียง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล ปรากฏผลดังละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 ความถี่และอัตราวัดผลของลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม้ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง จำนวนความถี่จุดเก็บข้อมูล

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /kh/			
			มีลม		ไม่มีลม	
จุดที่	ชื่อจุดเก็บข้อมูล	ชื่อหมู่บ้าน	ความถี่ของ	ร้อยละ	ความถี่ของ	ร้อยละ
			การออกเสียง		การออกเสียง	
1	บ้านควนหินแก้ว	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
2	บ้านใหม่	อ. ป่าพะยอม	15	50.0	15	50.0
3	บ้านป่าพะยอม	อ. ป่าพะยอม	20	66.7	10	33.3
4	บ้านแหลมโหนด	อ. ความชนุน	20	66.7	10	33.3
5	บ้านควนชนุน	อ. ความชนุน	15	50.0	15	50.0
6	บ้านท่าช้าง	อ. ความชนุน	25	83.3	5	16.7
7	บ้านสวนโหนด	อ. ศรีบรรพต	15	50.0	15	50.0
8	บ้านทุ่งชิงหิ้ง	อ. ความชนุน	10	33.3	20	66.7
9	บ้านควนคบ	อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
10	บ้านเขาน้ำปลิว	อ. เมือง	25	83.3	5	16.7
11	บ้านมวส	อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
12	บ้านท่าแฉ	อ. เมือง	15	50.0	15	50.0
13	บ้านควนภู	อ. เมือง	20	66.7	10	33.3
14	บ้านกงหรานอก	อ. กงหรา	15	50.0	15	50.0
15	บ้านท่านางพรม	อ. เขาชัยสน	20	66.7	10	33.3

ตาราง 6 (ต่อ)

จุดเก็บข้อมูล			ลักษณะการออกเสียง /kh/			
จุดที่	พื้นที่เก็บข้อมูล		มีลม		ไม่มีลม	
			ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ
16	บ้านหัวขแดน	อ. เขาชัยสน	10	33.3	20	66.7
17	บ้านปากพล	อ. บางแก้ว	15	50.0	15	50.0
18	บ้านเกาะทองส้ม	อ. เขาชัยสน	10	33.3	20	66.7
19	บ้านแม่ขี	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
20	บ้านควนพระ	อ. บางแก้ว	20	66.7	10	33.3
21	บ้านบางม่วง	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
22	บ้านเกาะนางคำ	อ. ปากพะยูน	15	50.0	15	50.0
23	บ้านเขาช่องประตู	อ. ตะโหมด	10	33.3	20	66.7
24	บ้านตระโหมด	อ. ตะโหมด	15	50.0	15	50.0
25	บ้านนาสขาว	อ. ตะโหมด	20	66.7	10	33.3
26	บ้านป่าบอนเหนือ	อ. ป่าบอน	25	83.3	5	16.7
27	บ้านโทรพน	อ. ปากพะยูน	20	66.7	10	33.3
28	บ้านเขาจันทร์	อ. ป่าบอน	20	66.7	10	33.3
29	บ้านพรุ้อ	อ. ป่าบอน	30	100.0	0	0.0

จากตาราง 6 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้อง มีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมและเสียงไม่มีลม และเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะการออกเสียงในจุดเก็บข้อมูลทุกจุด พบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแตกต่างกัน 3 แบบ คือ

4.1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม [kh]>[k] รวม 15 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านควนหินแก้ว บ้านป่าพะยอม บ้านแหลมโหนด บ้านท่าช้าง บ้านเขาน้ำปลิว บ้านควนแค บ้านป่าบอนเหนือ บ้านไทรพวน บ้านเขาจันทร์ บ้านพรุหือ บ้านมวช บ้านควนภู บ้านท่านางพรม บ้านควนพระ บ้านนาขาว

4.2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [k]>[kh] รวม 5 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านทุ่งรังหนึ่ง บ้านห้วยแคน บ้านเกาะทองส้ม บ้านแม่ชรี บ้านเขาช่องประดู

4.3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม [kh]=[k] รวม 9 จุดได้แก่ จุดเก็บข้อมูล บ้านใหม่ บ้านควนขนุน บ้านเสวนโหนด บ้านท่าแค บ้านบางม่วง บ้านกงหรานอก บ้านปากพล บ้านเกาะนางคำ บ้านตระโหมด

ฉะนั้น ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง มีการออกเสียงแบบเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมมากที่สุด รองลงมาคือ การออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม และการออกเสียงแบบเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลมน้อยที่สุด อัตราส่วนการออกเสียง มีลม > ไม่มีลม : ไม่มีลม > มีลม : มีลม = ไม่มีลม มีอัตราส่วนเป็น 15 : 5 : 9 (รวม 29 จุด) เพื่อให้เห็นพื้นที่การกระจายของข้อมูลได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวแสดงในภาพประกอบ 11

จากข้อมูลลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
จำแนกตามฐานที่เกิดของแต่ละหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง จำแนกตามจุดเก็บข้อมูล
สรุปได้ว่า พื้นที่ทั่วทั้งจังหวัดพัทลุงมีลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมต่างกันเป็น 3 ลักษณะ คือ พื้นที่ที่มีการออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียง
ไม่มีลม พื้นที่ที่มีการออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และพื้นที่ที่มีการออกเสียง
มีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม และเพื่อให้เห็นภาพรวมของอัตราส่วนของลักษณะการออกเสียง
หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ได้ชัดเจน
ผู้วิจัยจึงได้สรุปปริมาณของรูปแบบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ว่ามีลักษณะที่ต่างกัน 3 ลักษณะ คือ การออกเสียง
มีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม การออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และการออกเสียง
มีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 7

ตาราง 7 ปริมาณและร้อยละของรูปแบบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น ระเบิดไม่ก้องมีลม	ปริมาณของรูปแบบลักษณะการออกเสียงคิดเป็นจำนวนพื้นที่และร้อยละ			
	มีลม > ไม่มีลม	ไม่มีลม > มีลม	มีลม = ไม่มีลม	รวม
/ph/	5 (17.24)	11 (37.93)	13 (44.83)	29 (100.0)
/th/	10 (34.48)	8 (27.59)	11 (37.93)	29 (100.0)
/ch/	14 (48.28)	7 (24.13)	8 (27.59)	29 (100.0)
/kh/	15 (51.72)	5 (17.24)	9 (31.04)	29 (100.0)

จากตาราง 7 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เป็น 3 ลักษณะ คือ ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม และปริมาณรูปแบบลักษณะการออกเสียงในแต่ละหน่วยเสียง แตกต่างกัน ดังนี้

- 1) ออกเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลมในคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /kh/ มากที่สุด รองลงมาคือ หน่วยเสียง /ch/, /th/ และ /ph/ ตามลำดับ
- 2) ออกเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลมในคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph/ มากที่สุด รองลงมาคือ หน่วยเสียง /th/, /ch/ และ /kh/ ตามลำดับ

3) ออกเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลม ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม เป็นเสียงมีลมเท่ากับเสียงไม่มีลมในคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph/ มากที่สุด รองลงมาคือ หน่วยเสียง /tʰ/, /kʰ/ และ /ch/ ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนเพนทีที่มีรูปแบบลักษณะการออกเสียงระหว่างการออกเสียงมีลมมากกว่าไม่มีลม ไม่มีลมมากกว่ามีลม และมีลมเท่ากับไม่มีลม พบว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียง /kʰ/ ในอัตราส่วน 15 : 5 : 9 ออกเสียงหน่วยเสียง /ch/ ในอัตราส่วน 14 : 7 : 8 ออกเสียงหน่วยเสียง /tʰ/ ในอัตราส่วน 10 : 8 : 11 และออกเสียงหน่วยเสียง /ph/ ในอัตราส่วน 5 : 11 : 13 ตามลำดับ จึงสันนิษฐานได้ว่าการเปลี่ยนแปลงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงน่าจะเกิดขึ้นกับคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /kʰ/ และ /ch/ ก่อนคำที่มีหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph/ และ /tʰ/

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง จำแนกตามค่าที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

เนื่องจากผู้วิจัยได้พิจารณาเห็นว่า มีคำบางคำที่ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ (ภาษาไทยมาตรฐาน) ออกเสียงพยัญชนะต้นเหมือนกัน แต่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงแตกต่างกัน เช่น คำว่า "ผา" กับ "พา" ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ จะออกเสียงพยัญชนะต้นเหมือนกัน คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลม [ph] แต่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงแตกต่างกัน คือ ออกเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า "ผา" เป็นเสียงมีลม [ph] ในขณะที่ออกเสียงพยัญชนะต้นของคำว่า "พา" เป็นเสียงไม่มีลม [p] หรือคำว่า "ถม" กับ "ทา" ก็เช่นเดียวกัน ผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ จะออกเสียงเป็นเสียงมีลม [th] ทั้งสองคำ แต่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงจะออกเสียงคำว่า "ถม" เป็นเสียงมีลม [th] และออกเสียงคำว่า "ทา" เป็นเสียงไม่มีลม [t] ผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำที่จะใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง เป็น 2 พวก คือ คำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปเขียนเป็นอักษรสูง และคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปเขียนเป็นอักษรต่ำ (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2) และผู้วิจัยนำเสนอผลการทดสอบการออกเสียงโดยจำแนกตามฐานที่เกิดและที่มาของเสียงพยัญชนะ ดังต่อไปนี้

- 1) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในค่าที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ในค่าที่เขียนด้วยอักษร <ผ> และ <พ> จำนวน 10 คำ เป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p] และเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ph] โดยที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ผ> เป็นเสียงมีลม [ph] มากกว่าเสียงไม่มีลม [p] ในตอนที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <พ> เป็นเสียงไม่มีลม [p] มากกว่าเสียงมีลม [ph] ปริมาณการออกเสียงดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยนำเสนอด้วยจำนวนผู้บอกภาษาและคิดเป็นอัตราร้อยละของจำนวนผู้บอกภาษารวมทุกพื้นที่ ที่เก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 8

ตาราง 8 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ลักษณะ การออกเสียง	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียง /ph/			
	รูปเขียน <ผ> ผา ผ่า ผ้า ผาก ผัด		รูปเขียน <พ> พา पी แพ้ พาด พัด	
	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้บอก ภาษา	ร้อยละ
[p]	33	36.8	60	69.0
[ph]	54	63.2	27	31.0
รวม	87	100.0	87	100.0

จากตาราง 8 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำที่
ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรสูง <ผ> เป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม
คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 63.2 : 36.8 ในขณะที่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำที่
ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรต่ำ <พ> เป็นเสียงมีลมน้อยกว่าเสียงไม่มีลม
คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 31.0 : 69.0

- 2) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ในคำที่เขียนด้วยอักษร <ถ> และ <ท> จำนวน 10 คำ เป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [t] และเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [tʰ] โดยที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ถ> เป็นเสียงมีลม [tʰ] มากกว่าเสียงไม่มีลม [t] ในขณะที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ท> เป็นเสียงไม่มีลม [t] มากกว่าเสียงมีลม [tʰ] ปริมาณการออกเสียงดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยนำเสนอด้วยจำนวนผู้บอกภาษาและคิดเป็นอัตราร้อยละของจำนวนผู้บอกภาษารวมทุกพื้นที่ที่เก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 9

ตาราง 9 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ลักษณะ การออกเสียง	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียง /tʰ/			
	รูปเขียน <ต>		รูปเขียน <ท>	
	ตม	ต้วง	ต้วง	ตัก
	กม	กม	ก่า	ก่า
	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ
[t]	29	33.3	55	63.2
[tʰ]	58	66.7	32	36.8
รวม	87	100.0	87	100.0

จากตาราง 9 ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ในคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรสูง <ต> เป็นเสียงมีลมมากกว่า
เสียงไม่มีลม คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 66.7 : 33.3 ในขณะที่ออกเสียงหน่วยเสียง
พยัญชนะต้นในคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรต่ำ <ท> เป็นเสียงมีลม
น้อยกว่าเสียงไม่มีลม คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 36.8 : 63.2

- 3) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษากันพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษากันพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ในคำที่เขียนด้วยอักษร <ฉ> และ <ช> จำนวน 10 คำ เป็น 2 ลักษณะคือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [c] และเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ch] โดยที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ฉ> เป็นเสียงมีลม [ch] มากกว่าเสียงไม่มีลม [c] ในขณะที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ช> เป็นเสียงไม่มีลม [c] มากกว่าเสียงมีลม [ch] ปริมาณการออกเสียงดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอด้วยจำนวนผู้บอกภาษาและคิดเป็นอัตราร้อยละของจำนวนผู้บอกภาษารวมทุกพื้นที่ที่เก็บข้อมูล ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 10

ตาราง 10 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ลักษณะ การออกเสียง	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียง /ch/			
	รูปเขียน <จ>		รูปเขียน <ช>	
	จาย	จิ่ง จ้อ จาบ จุด	ช้าม ชั่ว ช้า เชือก เช็ด	
	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ
[c]	27	31.0	44	50.6
[ch]	60	69.0	43	49.4
รวม	87	100.0	87	100.0

จากตาราง 10 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
ในคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรสูง <จ> เป็นเสียงมีลมมากกว่า
เสียงไม่มีลม คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 69.0 : 31.0 ในขณะที่ออกเสียงหน่วยเสียง
พยัญชนะต้นในคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรต่ำ <ช> เป็นเสียงมีลม
น้อยกว่าเสียงไม่มีลมคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 49.4 : 50.6

- 4) ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน ในคำที่เขียนด้วยอักษร <ช> และ <ค> จำนวน 10 คำ เป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [k] และเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [kh] โดยที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ช> เป็นเสียงมีลม [kh] มากกว่าเสียงไม่มีลม [k] ในขณะที่ออกเสียงคำที่เขียนด้วย <ค> เป็นเสียงไม่มีลม [k] มากกว่าเสียงมีลม [kh] ปริมาณการออกเสียงดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงนำเสนอด้วยจำนวนผู้บอกภาษาและอัตราร้อยละของจำนวนผู้บอกภาษารวมทุกพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ปราบกฏผลดังรายละเอียดในตาราง 11

ตาราง 11 ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม้ก้องมีลม
ฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ลักษณะ การออกเสียง	ปริมาณและร้อยละของการออกเสียงหน่วยเสียง /kh/			
	รูปเขียน <ก>		รูปเขียน <ค>	
	กา	ก้า	คาค	คัค
	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ	จำนวนผู้ บอกภาษา	ร้อยละ
[k]	25	28.7	48	55.2
[kh]	62	71.3	39	44.8
รวม	87	100.0	87	100.0

จากตาราง 11 ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำ
ที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรสูง <ก> เป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม
คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 71.3 : 28.7 ในขณะที่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในคำ
ที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ มีรูปพยัญชนะเป็นอักษรต่ำ <ค> เป็นเสียงมีลมน้อยกว่าเสียงไม่มีลม
คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 44.8 : 55.2

จากการพิจารณาข้อมูลในตารางที่ 8-11 สรุปได้ว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงจะออกเสียงพยัญชนะต้นของคำที่มีรูปเขียนแทนเสียงเป็นอักษรสูง <พ ก ฉ ช> เป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม ในทางกลับกัน ก็จะออกเสียงพยัญชนะต้นของคำที่มีรูปเขียนแทนเสียงเป็นอักษรต่ำ <ฟ ท ช ค> เป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม และเพื่อให้เห็นความแตกต่างของปริมาณการออกเสียงดังกล่าวทุกหน่วยเสียงอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงสรุปปริมาณและลักษณะการออกเสียงของหน่วยเสียงทุกหน่วยเสียง ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 12

ตาราง 12 ปริมาณและลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมทุกหน่วยเสียง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ในคำที่พยัญชนะต้นมีรูปเขียนต่างกัน

ออกเสียงมีลม > ไม่มีลม			ออกเสียงมีลม < ไม่มีลม		
รูปเขียนอักษรสูง	ปริมาณของผู้ออกเสียง		รูปเขียนอักษรต่ำ	ปริมาณของผู้ออกเสียง	
	มีลม	ไม่มีลม		มีลม	ไม่มีลม
พ	54	33	ฟ	27	60
ก	58	29	ท	32	55
ฉ	60	27	ช	43	44
ช	62	25	ค	39	48
รวม	234	114	รวม	141	207
ร้อยละ	67.24	32.76	ร้อยละ	40.52	59.48

จากตาราง 12 ผู้วิจัยสามารถจำแนกผู้ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียง
 มีลมหรือไม่มีลมได้โดยไม่มีลักษณะการแปรของการออกเสียง เนื่องจาก ผู้วิจัยไม่พบลักษณะ
 การออกเสียงแปรในคำที่ใช้รูปอักษรพยัญชนะต้นเหมือนกันของผู้พูดคนเดียว กล่าวคือ
 ผู้พูดภาษาแต่ละคนนั้นหากออกเสียงคำที่มีรูปอักษรพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงเป็นเสียงมีลมก็จะ
 ออกเสียงเป็นเสียงมีลมทั้ง 5 คำ และถ้าออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมก็จะออกเสียงเป็นเสียง
 ไม่มีลมทั้ง 5 คำ และในทำนองเดียวกัน การออกเสียงคำที่มีรูปอักษรพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ
 ก็มีลักษณะเช่นเดียวกับการออกเสียงคำที่มีรูปอักษรพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง อย่างไรก็ตาม
 ผู้วิจัยคิดว่า ลักษณะการออกเสียงดังที่ปรากฏในข้อมูลดังกล่าวไม่อาจยืนยันได้ว่า ผู้พูดภาษา
 กั้นพิทลุงออกเสียงพยัญชนะต้นที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงหรืออักษรต่ำเป็นแบบใดแบบหนึ่ง
 โดยปราศจากการแปรของเสียง เพราะคำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงมีเพียงหน่วยเสียงละ
 10 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง 5 คำ และที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ
 5 คำ เท่านั้น ลักษณะการออกเสียงดังกล่าวมานี้จึงอาจจะเป็นความบังเอิญเท่านั้น
 ผู้วิจัยคิดว่า หากเพิ่มจำนวนคำที่ใช้ในการศึกษามากขึ้น ก็อาจจะพบว่า ผู้พูดภาษา
 กั้นพิทลุงออกเสียงแปรอิสระ ระหว่างการออกเสียงมีลมกับเสียงไม่มีลม ในคำที่มี
 รูปพยัญชนะต้นเหมือนกันก็ได้ ดังนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียง
 พยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในคำที่มีรูปพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงและอักษรต่ำ ในภาษา
 กั้นพิทลุงอย่างละเอียดต่อไป

ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ

เนื่องจากผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกันจะออกเสียง
หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมแตกต่างกัน ดังนั้นในบทนี้ผู้วิจัยจึงนำเสนอข้อมูล
การแปรของการออกเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว โดยจำแนกข้อมูลตามกลุ่มอายุของประชากร
ที่ศึกษา และผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของลักษณะการออกเสียงกับตัวแปรอายุ

ในการนำเสนอข้อมูลการแปรของการออกเสียง ผู้วิจัยนับความถี่ของการออกเสียง
คำที่ใช้ทดสอบในแต่ละกลุ่มอายุ จำนวน 1 คำ เป็น 1 ครั้ง ฉะนั้น ในการทดสอบการออกเสียง
หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมแต่ละหน่วยเสียงในแต่ละกลุ่มอายุจะนับความถี่ของการ
ออกเสียงได้ 290 ครั้ง (จำนวนคำที่ทดสอบการออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง 10 คำ คูณด้วย
จำนวนประชากรแต่ละกลุ่มอายุ 29 คน) จากนั้นผู้วิจัยจึงนำข้อมูลความถี่ของการออกเสียงมา
วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติหรือไม่ โดยใช้ค่าสถิติ ไคสแควร์ (chi-square) (χ^2)

1. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ

การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลม ฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ ผู้วิจัยใช้วิธีนับความถี่
ของการออกเสียงคำที่ทดสอบจำนวน 10 คำ คือคำว่า ผา ผ่า ผ้า ผาก ผัด พา ฟ้า ฟ้า ผาด ผัด
ซึ่งใช้ทดสอบกับกลุ่มประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 29 คน ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์
ข้อมูล โดยจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บอกภาษา ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 13

ตาราง 13 ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ของผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ

เสียง	เด็ก (15-25 ปี)		ผู้ใหญ่ (35-45 ปี)		คนชรา (55 ปีขึ้นไป)	
	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ของ การออกเสียง	ร้อยละ
[p]	30	10.3	183	63.1	245	84.5
[ph]	260	89.7	107	36.9	45	15.5
รวม	290	100.0	290	100.0	290	100.0

$$X^2 = 338.777 \quad (p < .01)$$

จากตาราง 13 ผู้พูดภาษาไทยถิ่นพัทลุงทั้ง 3 กลุ่มอายุ ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [ph] และเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [p] และอัตราการแปรของการออกเสียงในแต่ละกลุ่มอายุ แตกต่างกันคือ กลุ่มเด็ก ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมมากกว่าเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [ph] > [p] คิดเป็นอัตราส่วน 260 : 30 ในขณะที่กลุ่มผู้ใหญ่ และคนชรา ออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [p] > [ph] คิดเป็นอัตราส่วน 183 : 107 และ 245 : 45 ตามลำดับ

จากการทดสอบค่าทางสถิติ ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ได้เท่ากับ 338.777 มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้อง
มีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ

การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ ผู้วิจัยใช้วิธีนับความถี่ของการออกเสียงคำที่ทดสอบจำนวน 10 คำ คือคำว่า ถม ถ่วง ถั่วส ถาก ถก ทา ทุ่น ท้าย ทาก ทับ ซึ่งใช้ทดสอบกับกลุ่มประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 29 คน ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บอกภาษา ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 14

ตาราง 14 ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ

เสียง	เด็ก (15-25 ปี)		ผู้ใหญ่ (35-45 ปี)		คนชรา (55 ปีขึ้นไป)	
	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ
[t]	20	6.9	161	55.5	240	82.8
[tʰ]	270	93.1	129	44.5	50	17.2
รวม	290	100.0	290	100.0	290	100.0

$$X^2 = 396.041 \quad (p < .01)$$

จากตาราง 14 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงทั้ง 3 กลุ่มอายุออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /tʰ/ แปรเป็น 2 ลักษณะ คือออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [tʰ] และเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [t] และอัตราการแปรของการออกเสียงในแต่ละกลุ่มอายุ แตกต่างกันคือ กลุ่มเด็ก ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมมากกว่าเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [tʰ] > [t] คิดเป็นอัตราส่วน 270 : 20 ในขณะที่กลุ่มผู้ใหญ่และคนชรา ออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [t] > [tʰ] คิดเป็นอัตราส่วน 161 : 129 และ 240 : 50 ตามลำดับ

จากการทดสอบค่าทางสถิติ ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ได้เท่ากับ 396.041 มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้อง มีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ

การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ ผู้วิจัยใช้วิธีเก็บความถี่ของการออกเสียงค่าที่ทดสอบจำนวน 10 ค่า คือคำว่า ฉาย ฉิ่ง ฉ้อ จด ฉาบ ฉาม ชั่ว ช้ำ เชือก เช็ด ซึ่งใช้ทดสอบกับกลุ่มประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 29 คน ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บอกภาษา ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 15

ตาราง 15 ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระดับเปิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ของผู้พูดภาษาดั้นพัตลุง ตามตัวแปรอายุ

เสียง	เด็ก (15-25 ปี)		ผู้ใหญ่ (35-45 ปี)		คนชรา (55 ปีขึ้นไป)	
	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ
[c]	0	0	115	39.7	235	81.0
[ch]	290	100	175	60.3	55	19.0
รวม	290	100.0	290	100.0	290	100.0

$$\chi^2 = 396.041 \quad (p < .01)$$

จากตาราง 15 ผู้พูดภาษาดั้นพัตลุงกลุ่มเด็ก ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระดับเปิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ เป็นเสียงมีลม [ch] เพียงอย่างเดียว ส่วนกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มคนชรา แปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงระดับเปิดไม่ก้องมีลม [ch] และเสียงระดับเปิดไม่ก้องไม่มีลม [c] อัตราการแปรของการออกเสียงในกลุ่มผู้ใหญ่ ออกเสียงเป็นเสียงระดับเปิดไม่ก้องมีลมมากกว่าเสียงระดับเปิดไม่ก้องไม่มีลม [ch] > [c] คิดเป็นอัตราส่วน 175 : 115 ในขณะที่กลุ่มคนชรา ออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [c] > [ch] คิดเป็นอัตราส่วน 235 : 55

จากการทดสอบค่าทางสถิติ ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ได้เท่ากับ 396.041 มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ

การหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กับตัวแปรอายุ ผู้วิจัยใช้วิธีนับความถี่ของการออกเสียงค่าที่ทดสอบจำนวน 10 ค่า คือคำว่า ทา ข้าว ข้าว ทาด คัด คา ค่าง ค้าง ทาด คัด ซึ่งใช้ทดสอบกับกลุ่มประชากร 3 กลุ่มอายุ กลุ่มอายุละ 29 คน ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกตามกลุ่มอายุของผู้บอภาษา ปรากฏผลดังรายละเอียดในตาราง 16

ตาราง 16 ความถี่และร้อยละของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิด
ไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง ตามตัวแปรอายุ

เสียง	เด็ก (15-25 ปี)		ผู้ใหญ่ (35-45 ปี)		คนชรา (55 ปีขึ้นไป)	
	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ	ความถี่ ของการ ออกเสียง	ร้อยละ
[k]	0	0	115	39.7	215	72.8
[kh]	290	100.0	175	60.3	75	27.2
รวม	290	100.0	290	100.0	290	100.0

$$X^2 = 329.884 \quad (p < .01)$$

จากตาราง 16 ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงกลุ่มเด็ก ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ เป็นเสียงมีลม [kh] เพียงอย่างเดียว ส่วนกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มคนชรา ออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลม [kh] และเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [k] อัตราการแปรของการออกเสียงในกลุ่มผู้ใหญ่ ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องมีลมมากกว่าเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลม [kh] > [k] คิดเป็นอัตราส่วน 175 : 115 ในขณะที่กลุ่มคนชรา ออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม [k] > [kh] คิดเป็นอัตราส่วน 215 : 75

จากการทดสอบค่าทางสถิติ ปรากฏว่า ค่าไคสแควร์ได้เท่ากับ 329.884 มีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 13-16 ทำให้เห็นชัดเจนว่า ผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุงกลุ่มเด็ก ออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม ทั้งนี้โดยที่ออกเสียงหน่วยเสียง /ph, th/ เป็นเสียงมีลม [ph, th,] เฉลี่ยถึงประมาณร้อยละ 90 ในขณะที่ออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลม [ch, kh] ทั้งหมด ส่วนกลุ่มผู้ใหญ่ออกเสียงหน่วยเสียง /ph, th/ เป็นเสียงไม่มีลม [p, t] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th] แต่ออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลม [ch, kh] มากกว่าเสียงไม่มีลม [c, k] สำหรับกลุ่มคนชราที่มีการออกเสียงทุกหน่วยเสียงเป็นเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th, ch, kh] และผลการทดสอบค่าทางสถิติโดยใช้ไคสแควร์ แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรภาษากับตัวแปรอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจริง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกัน ผู้วิจัยได้กำหนดที่จะศึกษากลุ่มประชากร 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ กลุ่มเด็ก (อายุ 15-25 ปี) กลุ่มผู้ใหญ่ (อายุ 35-45 ปี) และกลุ่มคนชรา (อายุ 55 ปีขึ้นไป)

สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงที่มีอายุต่างกันจะออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุงแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้แบ่งคำที่ใช้ทดสอบการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คำ โดยจำแนกตามฐานที่เกิดเสียง คือ กลุ่มคำที่พยัญชนะต้นเป็นเสียงเกิดที่ฐานริมฝีปาก ทั้งคู่ /ph/ ได้แก่คำว่า ผา ผ่า ผ้า ผาก พัด พา นี แน้ พาด พัด กลุ่มคำที่พยัญชนะต้นเป็นเสียงเกิดที่ฐานปุ่มเหงือก /th/ ได้แก่คำว่า ถม ถ่วง ถ้วย ถาก ถก ทา ทุ่น ท้าย ทาก ทัด กลุ่มคำที่พยัญชนะต้นเป็นเสียงเกิดที่ฐานเพดานแข็ง /ch/ ได้แก่คำว่า ฉาย ฉิ่ง ฉ้อ ฉาบ ฉุด ชาม ชั่ว ช้ำ เชือก เช็ด และกลุ่มคำที่พยัญชนะต้นเป็นเสียงเกิดที่ฐานเพดานอ่อน /kh/ ได้แก่คำว่า ชา ช่าว ช้าว ชาด ชัด คา ค่าง ค้าง คาด คัด

ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานริมฝีปากทั้งคู่ /ph/ ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงมีลม [ph] และเสียงไม่มีลม [p]
2. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานปุ่มเหงือก /th/ ผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงมีลม [th] และเสียงไม่มีลม [t]

3. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานแข็ง /ch/ ผู้พูดภาษากันพื้นที่สูง ออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงมีลม [ch] และเสียงไม่มีลม [c]

4. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมฐานเพดานอ่อน /kh/ ผู้พูดภาษากันพื้นที่สูง ออกเสียงแปรเป็น 2 ลักษณะ คือ เป็นเสียงมีลม [kh] และเสียงไม่มีลม [k]

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษากันพื้นที่สูง ของประชากรแต่ละกลุ่มสรุปได้ดังนี้คือ ผู้พูดภาษากันพื้นที่สูงกลุ่มเด็ก ออกเสียงหน่วยเสียง /ph, th/ เป็นเสียงมีลม [ph, th] มากกว่าเสียงไม่มีลม [p, t] และออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลม [ch, kh] เหมือนอย่างเดียว ผู้พูดภาษากันพื้นที่สูงกลุ่มผู้ใหญ่ออกเสียงหน่วยเสียง /ph, th/ เป็นเสียงไม่มีลม [p, t] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th] และออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลม [ch, kh] มากกว่าเสียงไม่มีลม [c, k] ส่วนผู้พูดภาษากันพื้นที่สูงกลุ่มคนชรา ออกเสียงหน่วยเสียง /ph, th, ch, kh/ เป็นเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่าเสียงมีลม [ph, th, ch, kh]

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวกับตัวแปรอายุ โดยใช้วิธีคำนวณหาค่าไคสแควร์ ซึ่งกำหนดระดับนัยสำคัญไว้เท่ากับ .01 ผู้วิจัยพบว่า ผู้พูดภาษากันพื้นที่สูงที่มีอายุต่างกันออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษากันพื้นที่สูงแตกต่างกัน และความสัมพันธ์ระหว่างการแปรของภาษากับตัวแปรอายุ เป็นความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผลการวิจัย

การนำเรื่อง อายุ เข้ามาพิจารณาในการศึกษาการแปรของภาษา นอกจากจะ ทำให้เห็นความหลากหลายในการใช้ภาษาของคนต่างวัยแล้ว ยังเป็นปัจจัยสำคัญที่สื่อแสดง ให้เห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่กำลังดำเนินอยู่เรื่อย ๆ (Sound change in progress) ผลการวิจัยแสดงว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงของเสียงในภาษากันพื้นที่สูง กำลังดำเนินอยู่ คือ การแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม

/ph, th, ch, kh/ ซึ่งสังเกตได้จากอัตราการใช้รูปแปร [ph, th, ch, kh] ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นตามแบบคำภาษาไทยกรุงเทพฯ และ [p, t, c, k] ซึ่งเป็นลักษณะการออกเสียงพยัญชนะต้นแบบเก่าในภาษาถิ่นพัทลุง ของผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุง กลุ่มคนชรา ผู้ใหญ่ และเด็ก ข้อมูลการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง แสดงว่า กลุ่มคนชราเป็นกลุ่มประชากรที่มีลักษณะการออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลม [p, t, c, k] มากกว่าประชากรกลุ่มผู้ใหญ่ และกลุ่มเด็ก ในขณะที่ประชากรกลุ่มเด็ก มีลักษณะการออกเสียงในทางที่กลับกัน คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลม [ph, th, ch, kh] มากกว่ากลุ่มคนชราและกลุ่มผู้ใหญ่ และประชากรกลุ่มผู้ใหญ่มีลักษณะการออกเสียงที่อยู่ระหว่างกลุ่มคนชราและกลุ่มเด็ก คือ ออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม 2 หน่วยเสียง ได้แก่ [ch, kh] และออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่าเสียงมีลม 2 หน่วยเสียง ได้แก่ [p, t] ลักษณะการออกเสียงดังกล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไป

ถ้าเราพิจารณาเปรียบเทียบให้ภาษาของกลุ่มคนชราเป็นตัวแทนภาษาในอดีต ภาษาของกลุ่มผู้ใหญ่เป็นตัวแทนภาษาในปัจจุบัน และภาษาของกลุ่มเด็กเป็นตัวแทนภาษาในอนาคต การเปลี่ยนแปลงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาถิ่นพัทลุง ก็มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นกับกลุ่มเด็กมากกว่ากลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มคนชรา โดยเฉพาะกลุ่มเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมือง ทั้งนี้เพราะว่า วัยเด็กและสภาพชุมชนเมือง เป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้คงมีลักษณะที่จะเพิ่มทวีคูณขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเมื่อกลุ่มผู้ใหญ่และกลุ่มคนชราได้เสียชีวิตไปแล้ว รูปแบบการใช้ภาษาของผู้ใหญ่ และคนชราที่จะถูกเลิกใช้ไป คงเหลือแต่ภาษาของเด็กเท่านั้น จึงอาจเป็นไปได้ว่าในอนาคตผู้ที่ใช้รูปแปร [p, t, c, k] ในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง จะลดจำนวนลงเรื่อย ๆ จนรูปแปร [p, t, c, k] มีใช้น้อยหรือไม่ปรากฏใช้ในที่สุด และเมื่อผู้พูดภาษาถิ่นพัทลุงเปลี่ยนมาใช้รูปแปร [ph, th, ch, kh] ซึ่งเป็นการออกเสียงพยัญชนะต้นตามแบบคำภาษาไทยกรุงเทพฯ ทุกคน การแปรของภาษาถิ่นก็จะกลายเป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่ถาวร

อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น
 ระเบิดไม่ก้องมีลม ในภาษาถิ่นพัทลุง ไม่ได้เกิดขึ้นง่ายตายรวดเร็ว และเราไม่อาจรู้ชัดเจนว่า
 คำใดจะมีการเปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะต้นเมื่อใด แต่สามารถจะมองเห็นแนวโน้มของการ
 เปลี่ยนแปลง หรือสามารถทำนายแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงในภาษาถิ่นพัทลุงได้ว่า
 กลุ่มคำใดจะมีการเปลี่ยนแปลงของเสียงพยัญชนะต้นก่อนหรือหลัง โดยพิจารณาจากอัตรา
 การใช้รูปแปรเสียงพยัญชนะต้นในคำแต่ละกลุ่ม

ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม ของประชากร
 ทั้ง 3 กลุ่มอายุ ซึ่งออกเสียงพยัญชนะต้นของคำที่เขียนด้วยอักษรสูง <ผ ถ ฐ ฑ> หรือคำที่
 สันนิษฐานว่า มีเสียงพยัญชนะต้นเปลี่ยนแปลงมาจากพยัญชนะต้นดั้งเดิม *ph, *th, *ch,
 *kh มีอัตราการออกเสียงเป็นเสียงมีลมมากกว่าไม่มีลมคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 67.24 :
 32.76 ในขณะที่การออกเสียงพยัญชนะต้นของคำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ <พ ท ฑ ค> หรือคำที่
 สันนิษฐานว่า มีเสียงพยัญชนะต้นเปลี่ยนแปลงมาจากพยัญชนะต้นดั้งเดิม *b, *d, *j, *g
 มีอัตราการออกเสียงเป็นเสียงไม่มีลมมากกว่ามีลม คิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 59.48 : 40.52
 (ดูรายละเอียดข้อมูลในบทที่ 3 หน้า 67) เป็นข้อมูลที่บ่งชี้ให้ทราบว่า การเปลี่ยนแปลงการ
 ออกเสียงจากการออกเสียงไม่มีลมเป็นเสียงมีลม จะเกิดขึ้นกับคำที่เขียนด้วยอักษรสูง <ผ ถ ฐ ฑ>
 ก่อนคำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ <พ ท ฑ ค> นอกจากนี้เมื่อพิจารณา ลักษณะการออกเสียงของกลุ่มเด็ก
 ที่ออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลมทั้งหมด ประกอบกับ ลักษณะการออกเสียง
 ของกลุ่มผู้ใหญ่ที่ออกเสียงหน่วยเสียง /ch, kh/ เป็นเสียงมีลมมากกว่าเสียงไม่มีลม ก็ทำให้
 มองเห็นว่า หน่วยเสียง /ch, kh/ หรือคำที่เขียนด้วย <ถ ฐ ฑ ค> มีแนวโน้มที่จะ
 เปลี่ยนแปลงลักษณะการออกเสียงเร็วกว่าหน่วยเสียง /ph, th/ หรือคำที่เขียนด้วย
 <ผ พ ถ ท>

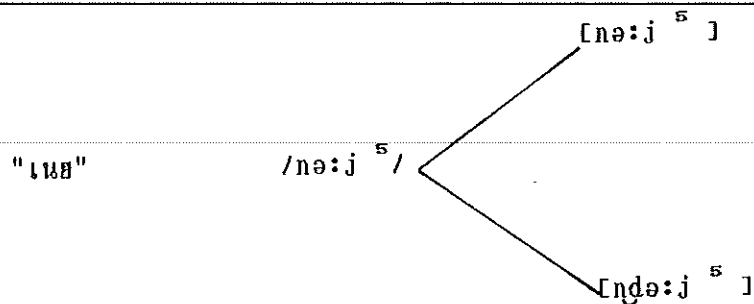
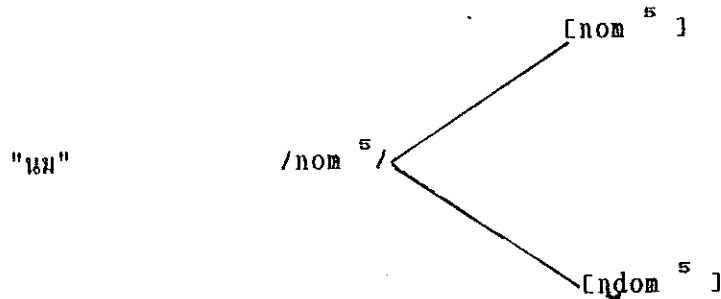
ข้อเสนอนะ

1. ในการสัมภาษณ์ประชากรนั้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า เสียงพยัญชนะต้นที่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้เพิกเฉย ออกเสียงเป็นเสียงระเบิดไม่ก้องไม่มีลมนั้น ไม่ได้เป็นระเบิดเสียงไม่ก้องไม่มีลมเหมือนกับ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ เพราะยังสามารถรับฟังได้ว่ามีกลุ่มลมตามออกมาหลังการเปิดฐานกรณบ้าง แต่มีปริมาณลมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฉะนั้นจึงน่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับปริมาณของกลุ่มลม ในหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /ph, th, ch, kh/ ในภาษาไทยถิ่นใต้เพิกเฉยต่อไป

2. ผู้วิจัยพบว่ายังมีหน่วยเสียงพยัญชนะต้นบางหน่วยเสียง ในภาษาไทยถิ่นใต้เพิกเฉยที่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้เพิกเฉยออกเสียงแปรอิสระได้ เช่น

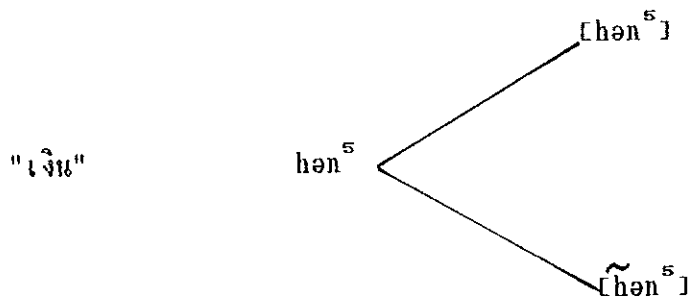
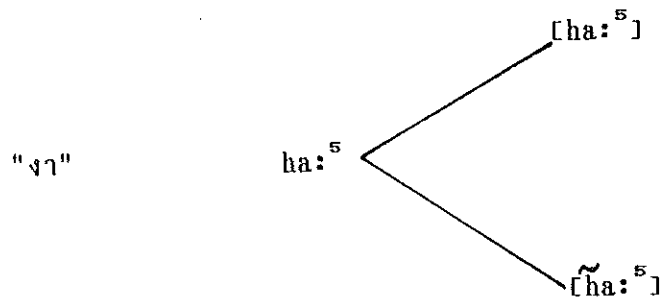
2.1 หน่วยเสียง /n-/

ผู้วิจัยพบว่าหน่วยเสียง [n] มีเสียงย่อย 2 เสียง ซึ่งปรากฏแปรอิสระกัน คือ [n] และ [nd] เช่น



2.2 หน่วยเสียง /h-/

ผู้วิจัยพบว่า หน่วยเสียง /h-/ มีเสียงย่อย 2 เสียง ซึ่งปรากฏแปรอิสระกัน คือ [h] และ [h̃] เช่น



ผู้วิจัยคิดว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาในแง่การแปรของภาษาถิ่นพัทลุง
ซึ่งจะใช้เป็นหลักฐานในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของภาษาถิ่นต่อไป

3. นอกจากการศึกษาลักษณะการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าวแล้วในข้อ 2

ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะมีการศึกษาความสัมพันธ์ของการแปรของการออกเสียงหน่วยเสียงดังกล่าว
กับตัวแปรทางสังคมบางประการ เช่น อายุ การศึกษา ถิ่นที่อยู่อาศัย เพศ เป็นต้น

บรรณานุกรม

หนังสือ

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2533. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 3, กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

วารสาร

สุจิน แก้วกลม. 2538. "ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมในภาษาไทยถิ่นเพ็ทลุง". วารสารสุโขทัย. 1-2 (มกราคม-สิงหาคม), 34-47.

เอกสารอื่น ๆ

แผนกทหาร, กรม. มปป. แผนกยุทธการร่วม. กรุงเทพฯ : มปก.

สุจิน แก้วกลม. มปป. "ลักษณะการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลมของผู้พูดภาษาถิ่นเพ็ทลุงที่มีอายุต่างกัน". เอกสารประกอบการศึกษารายวิชา 411-601 การศึกษาผลงานภาษาศาสตร์ภาษาไทย.

วิทยานิพนธ์

จระพันธ์ แก้วชนะ. 2531. "ภาษาไทยที่ใช้ในปัจจุบันในจังหวัดพัทลุง", วิทยานิพนธ์
ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. (สำเนา)

เจริญขวัญ ธรรมประดิษฐ์. 2523. "การใช้ลักษณะทางสัทศาสตร์ของสระสูงในการแบ่งเขต
ภาษาถิ่นในจังหวัดตรัง กระบี่ พังงา และภูเก็ต", วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย
ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

พริ้มรส มารีประสิทธิ์. 2534. "การแปรของเขตปรับเปลี่ยนภาษาระหว่างภาษาไทยถิ่นกลาง
และภาษาไทยถิ่นใต้ตามอายุผู้พูด : การศึกษาคำศัพท์", วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย
ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

เพ็ญพร ตันวัฒนานันท์. 2525. "การเปลี่ยนแปลงพจน์ระดับกึ่งสัทในภาษาถิ่นเสียงใหม่
กับตัวแปรทางสังคมบางประการ", วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

รัชนี้ เสือศรีสันต์. 2526. "การศึกษาเปรียบเทียบเสียงและระบบเสียงในภาษาลาวพวน
มาบปลาเค้าของผู้พูดภาษาที่มีอายุต่างกัน", วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย
ภาควิชาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

วรรณพร ทองมาก. 2525. "แนวแบ่งเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้ศัพท์
เป็นเกณฑ์", วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยภาควิชาภาษาศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

อรุณี อรุณเรือง. 2533. "การแปรของวรรณยุกต์โทในภาษาไทยกรุงเทพฯ ตามระดับ
อายุผู้พูด", วิทยานิพนธ์ปริญพามหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Brown, Marwin J. 1965. From Ancient Thai to Modern Dialects.
Bangkok : Socience Association Press of Thailand.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก.

รายการคำพยางค์เดี่ยวที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ph, th, ch, kh/
 ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

คำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ph/

1. อักษร พ

พก	พง	พจน์	พด	พณ	พ่น	พ้น
พบ	พร	พรรค	พรรค	พวก	พวง	พวน
พวย	พอ	พ้อ	พ้อ	พอก	พอง	พ้อง
พอน	พ้อม	พะ	พัก	พักตร์	พัง	พิด
พั้น	พีบ	พา	พาก	พาง	พ่าง	พาด
พาน	พ่าน	พาม	พาย	พ่าย	พาล	พิง
พิน	พิตร	พิมพ์	พิศ	พิช	พิ	พิ
พึ	พึง	พึง	พิม	พิม	พิด	พึ
พู่	พุก	พุง	พุง	พุด	พุ่ม	พุย
พู้	พู้	พุด	พูน	พูน	เพ	เพ็ก
เพ็ง	เพ่ง	เพ็จ	เพ็ญ	เพท	เพ็ช	เพศ
เพ้อ	เพื้อ	เพา	เพาะ	เพ็ก	เพ็ง	เพ็ง
เพ็ม	เพ็ช	เพ็ชง	เพ็ชง	เพ็ช	เพ็ช	เพ็ช
เพ็ช	เพื่อ	เพื่อน	แพ	แพ	แพง	แพง
แพทย์	แพน	แพน	แพว	แพ้ว	แพะ	โท
โปก	โปก	โพง	โพล	โพน	โพน	โพน
ไพ	ไพ					

2. อักษร ผ

ผก	ผง	ผด	ผม	ผล	ผวย	ผวน
ผอก	ผอง	ผ่อง	ผอด	ผ่อน	ผอบ	ผอม
ผ้อย	ผ่อย	ผะ	ผัก	ผัง	ผัด	ผั้น
ผับ	ผิว	ผา	ผ่า	ผ้ำ	ผาก	ผาง
ผาด	ผ่าน	ผาม	ผาส	ผ่าย	ผ้าย	ผาล
ผ่าว	ผ่า	ผ้ำ	ผิ	ผิง	ผิด	ผิน
ผิว	ผี่	ผิ่ง	ผู่	ผึ่ง	ผืน	ผั้น
ผุ	ผุด	ผู้	ผุก	ผเ	ผ่ง	ผืด
ผเน	ผ่น	ผษ	ผเา	ผเ้า	ผเาะ	ผเิ่ง
ผเิน	ผเียน	ผเือก	ผเือด	ผเือน	ผเือน	ผเ๋
ผเก	ผเ่ง	ผเด	ผเณ	ผเ่น	ผเ่ว	ผเ้ว
ผเ	ผเ่ง	ผเณ	ผเษ	ผเษ	ผเ	ผเ๋

3. อักษร ภ

ภพ	ภัก	ภัง	ภัพ	ภักษา	ภาค	ภาว
ภาม	ภาย	ภาร	ภาส	ภิน	ภิส	ภิม
ภุส	ภุ	ภู่	ภุต	ภุมิ	ภท	

คำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /th-/

1. อักษร ท

ทก	ทัง	ทด	ทน	ทั้น	ทบ	ทม
ทวง	ท้วง	ทวด	ทวน	ท้วน	ท่วม	ท้วม
ทวย	ท่วย	ท้วย	ทศ	ทอ	ท้อ	ท้อ
ทอก	ทอง	ท่อง	ท้อง	ทอด	ทอน	ท่อน
ท่อม	ทอย	ทะ	ทัก	ทัง	ทึ่ง	ทึ่ง
ทัด	ทั้น	ทับ	ทัว	ทา	ท่า	ท้า
ทาก	ทาง	ท้าง	ทาน	ท่าน	ทานต์	ทาบ
ทาม	ทาส	ท้าย	ทาว	ท่าว	ท้าว	ทาส
ท่า	ท้าง	ทิด	ทิน	ทิพย์	ทิม	ทิม
ทิว	ทิศ	ทึ	ทึ	ทึป	ทิม	ทึก
ทิ่ง	ทิ่ง	ทึบ	ทึม	ทือ	ทุ	ทุก
ทุง	ทุง	ทุด	ทุน	ทุ่น	ทุบ	ทุม
ทุม	ทุม	ทุย	ทุย	ทู	ทู้	ทู้
ทุด	ทุน	ทูป	ทุม	ทูล	เท	เท
เทง	เท็ง	เท็จ	เทพ	เทศ	เทื่อ	เทื่อ
เทอด	เทอม	เทา	เท่า	เท้า	เท็ก	เทาชะ
เทิ่ง	เทิด	เทิน	เทิบ	เทิ้ม	เทียง	เทียง
เทียน	เทียน	เทียบ	เทียม	เทียว	เทื่อ	เทื่อ
เทือก	เทือน	แท้	แท้	แทง	แท่ง	แท็ง
แทน	แทน	แทบ	แทะ	โท	โท	โทง
โตน	โทร	โทษ	ไท	ไท	ไท	

2. อักษร ถ

ถถ	ถด	ถน	ถบ	ถม	ถ่ม	ถด
ถ่วง	ถ้วน	ถ้วช	ถ่อ	ถ้อ	ถอก	ถ้อง
ถอด	ถอน	ถอบ	ถ่อม	ถอย	ถ่อย	ถ้อย
ถัก	ถัง	ถิ่ง	ถัด	ถั้น	ถ่น	ถับ
ถัมภ์	ถั่ว	ถั่ว	ถา	ถ้ำ	ถาก	ถาง
ถ่าง	ถาด	ถาน	ถ่าน	ถาบ	ถาม	ถ่าช
ถ้าว	ถ้ำ	ถื่น	ถึ	ถึ	ถึบ	ถึก
ถึง	ถือ	ถุง	ถุน	ถุย	ถู	ถูก
ถৌ	เถอะ	เถา	เถ้า	เถาะ	เถิง	เถิด
เถิน	เถียง	เถือ	เถื่อน	เถด	เถก	เถง
เถน	เถบ	เถม	เถว	เถด	เถง	เถบ
โถม	โถ	โถ	โถ			

3. อักษร ฒ

ฒ่า

4. อักษร ฑ

ฑ	ฑง	ฑน	ฑม	ฑรรม	ฑัช	ฑัญ
ฑาคู	ฑาร	ฑูป	ฑอ	ฑ็ชร	ฑัช	

คำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /ch-/

1. อักษร ช

ชก	ชง	ชด	ชน	ชม	ชล	ช้วง
ชวด	ชวน	ชวย	ช้วย	ช่อ	ชอก	ชอง
ช่อง	ช้อง	ชอน	ชอน	ช้อน	ชอบ	ชอม
ชอย	ช้อย	ชอลัก	ชะ	ชัก	ชัง	ชิ่ง
ชัด	ชัน	ชั้น	ชัพ	ชัย	ชัว	ชา
ช้ำ	ชิง	ชิ่ง	ชิด	ชิน	ชิ้น	ชิ้น
ชิม	ชี	ชี	ชี	ชีพ	ชืด	ชิ้น
ชิ้น	ชื้อ	ชู้	ชุก	ชุง	ชุ้ง	ชุด
ชุน	ชูป	ชุ่ม	ชุ่ม	ชุษ	ชู่	ชู้
เช็ด	แข็ง	เช็ด	เชน	เชน	เชย	เชอ
เช่า	เช่า	เช่าว์	เชิง	เชิญ	เชิด	เช็ด
เชย	เชย	เชยง	เชยบ	เชยม	เชยร	เชยร์
เชยว	เชยว	เชย	เชย	เชยอก	เชยง	เชยค
เชยอน	เชยม	แช	แช	แช่ง	แช่ม	แชร์
แชะ	โชค	โชค	โชค	ชอน	ชอว์	โช
โช	โช					

2. อักษร ฉ

ฉก	ฉม	ฉ็ย	ฉก	ฉ่อง	ฉอด	ฉอย
ฉะ	ฉัด	ฉัตร	ฉัน	ฉับ	ฉ่า	ฉาก
ฉาง	ฉ่าง	ฉาด	ฉาน	ฉาบ	ฉาย	ฉ่า
ฉิ่ง	ฉิน	ฉิบ	ฉิว	ฉี่	ฉึก	ฉืด

จ	จก	จค	จน	จข	जू	จค
เจ	เจก	เจง	เจด	เจก	เจย	เจา
เจาะ	เจ็ด	เจ็บ	เจ็ยง	เจ็ยง	เจ็ยบ	เจ็ยว
เจ็ยว	เจ็ยอน	เจ็ยอช	แฉ	แฉ่	แฉก	แฉง
แจ่ง	แจว	แจะ	โฉ	โฉ่	โฉค	โฉบ
โฉม						

3. อักษร ฉ

ฉาน

คำที่มีเสียงพยัญชนะต้น /kh-/

1. อักษร ช

ชง	ชค	ชน	ชั้น	ชบ	ชม	ช่ม
ชวง	ช่วง	ชวด	ช่วน	ชวบ	ชวย	ชอ
ช้อ	ชื้อ	ชอก	ชอง	ช็อง	ชอค	ชอน
ช้อน	ชื้อน	ชอบ	ชอม	ช็อย	ชื้อย	ชัค
ชั้ง	ชັด	ชั้น	ชั้น	ชั้น	ชັบ	ชັย
ชัว	ชื้อ	ชา	ช่า	ช้ำ	ชาก	ชาง
ช้าง	ช้าง	ชาด	ชาน	ชาบ	ชาม	ช้าม
ช้าม	ชาย	ช้าย	ชาล	ชาว	ช่าว	ช้าว
ช่า	ชึก	ชิ่ง	ชิ่ง	ชึม	ชึ	ชึ
ชืด	ชึ่ง	ชึ่ง	ชึน	ชึน	ชึน	ชือ
ชุก	ชค	ชน	ชั้น	ชม	ชข	ชค
ชู้	ชู้	เช	ชื้อ	เชก	ชื้อก	ชื้อง

เข็ญ	เข็ด	เขต	เขน	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ
เข็ญ	เขย	เข่า	เข่า	เข่า	เข็ญ	เข็ญ
เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ
เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ
เข็ญ	เข	เข็ญ	เขก	เข็ญ	เข็ญ	เข็ญ
เขน	เข็ญ	เขม	เข	เขก	เข็ญ	เข็ญ
เขต	เขน	เขม	เข	เข	เข	เข

2. อักษร ค

คง	คค	คณ	คณ	คบ	คม	คาง
ควน	ควบ	ควย	ควร	คย	คย	คอก
คอด	คอน	ค่อน	ค็อน	คอบ	คอม	ค่อม
ค้อม	คย	ค็ย	คัก	ค็ง	คัก	คณ
คณ	คณ	คับ	คัว	คัว	คว	คัว
คัว	คาง	ค่าง	ค่าง	ควด	คาน	ค้าน
คาย	คาม	คาย	ค้าย	คาว	คาว	คัว
คัว	คัว	คัว	คัง	คัก	คัว	คัว
ค็บ	ค็ม	คณ	ค็บ	ค็ย	ค็	ค็

ค็	ค็	คณ	คค	คณ	คณ	คณ
ค็	ค็	ค็	ค	ค็	คณ	คณ
ค็	ค็	คค	คณ	คณ	คณ	คณ
คค	คค	ค็	คณ	คณ	คณ	คณ
คณ	คณ	คค	คค	คณ	คณ	คณ
คณ	คณ	คค	คค	คณ	คณ	คณ

3. อักษร ศ

ส่อง

สี

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 ประวัติผู้บอกภาษา

รายละเอียดเกี่ยวกับผู้บอกภาษา (ผู้สำรวจข้อมูล ที่สนทนากับและอ่านเป็นบทนำเวลานันทัก เสียง)

ชื่อไปนี้ เป็นจุดเก็บข้อมูลบ้าน	ตำบล
อำเภอ/กิ่งอำเภอ	จังหวัด
ชื่อผู้บอกภาษา	อายุ
เกิดที่บ้าน	เติบโตและตั้งรกรากที่ ...
ตำบล	อำเภอ
จังหวัด	อาชีพ
บิดาเกิดที่บ้าน	ตำบล
อำเภอ	จังหวัด
มารดาเกิดที่บ้าน	ตำบล
อำเภอ	จังหวัด
<hr/>	
บิดามารดาตั้งรกรากที่บ้าน	ตำบล
อำเภอ	จังหวัด
<hr/>	
คู่สมรสเป็นคนบ้าน	ตำบล
อำเภอ	จังหวัด
ปัจจุบัน	(ยังอยู่ด้วยกัน หน้าร้าง ตาย)

ตอนที่ 2 แบบบันทึก

การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นระเบิดไม่ก้องมีลม
ของผู้พูดภาษาถิ่นต่าง ๆ ที่มีอายุต่างกัน

หน่วยเสียง	คำที่ทดสอบ	ช่วงอายุ (ปี) และลักษณะการออกเสียง					
		15-25		35-45		55 ปีขึ้นไป	
		มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม
ph	พา						
	พ่า						
	พัว						
	พาก						
	พัด						
	พา						
	พู่						
	แพ						
	พาด						
	พัด						

หน่วยเสียง	คำที่ทดสอบ	ช่วงอายุ (ปี) และลักษณะการออกเสียง					
		15-25		35-45		55 ปีขึ้นไป	
		มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม
th	ทม						
	ถ่วง						
	ถ้วช						
	ถาก						
	ถก						
	ทว						
	ทู่						
	ท้วช						
	ทาก						
	ทับ						
ch	จย						
	จ้ง						
	จ้อ						
	จยบ						
	จตุ						
	ชาม						
ชัว							
ชัว							

หน่วยเสียง	คำที่ทดสอบ	ช่วงอายุ (ปี) และลักษณะการออกเสียง					
		15-25		35-45		55 ปีขึ้นไป	
		มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม	มีลม	ไม่มีลม
	เขือก เข็ด						
kh	ขา ข้าว ข้าว ขาด ตัด คา ค่าง ค่าง คาด						
	ตัด						

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวสุจิน แก้วกลม
วัน เดือน ปีเกิด 8 สิงหาคม 2513
วุฒิการศึกษา
วุฒิ ชื่อสถาบัน ปีที่สำเร็จการศึกษา
ศศ.บ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2536

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

อาจารย์ 1 ระดับ 3 โรงเรียนแห่งพรตมครวิทยา อำเภอเคียนซา
จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84210